

1

ลางบอกเหตุ

“โอม นะโมนัมัสการ พระครูอาจารย์เชิญท่านมาสู่ พระครู
ทั้งหลายเชิญท่านมาสู่

ตัวกูจะขอทำการ จะขอปลุกเสก ปลุกทั่วมณฑล ปลุกเครื่อง
ทั้งนี้ปลุกนามอักษรอักษรล้นถึ

ปลุกร่างกายกายทุกสิ่งนานา ปลุกเนื้อปลุกหนัง ปลุกทั้งมังสา
กระดูกงูปลา ปลุกน้ำและเลือดให้เดือดขึ้นมา...¹”

บทปริกรรมคาถาปริศนาตั้งก้องภายในโสตประสาท ทว่าไม่
อาจมองเห็นโฉมหน้าเจ้าของเสียงนั้นราวกับโดนบางอย่างสะกดจิต
และกำบังตาไว้ มีแต่ความมืดมนและความหนาวเหน็บคล้ายถูกเข็ม
นับพันทิ่มแทงตามร่างกาย ซึ่งรู้สึกได้ว่าเป็นเพียงความฝัน ทว่า

¹ คาถาปลุกบทที่ 4 จากหนังสือบทสวดมนต์ของพระโรจนศักดิ์ เพชรทอง-
ทวีคุณ วัดเมฆสุวรรณาราม

มันช่างเหมือนจริงอย่างน่าขนลุก

“กูจะเอาชีวิตมึง!

มึงไม่มีวันหนีกูพ้น! ฮ่า ๆ ๆ

พิธีต้องเสร็จสมบูรณ์!”

...

เฮือก!

เสียงกร้าวดังสะท้อนภายในภาพแห่งวงศัณทิวราจชายหนุ่ม สะดุ้งตื่นลืมตาโผลงพลางหอบหายใจแรง มือบางยกขึ้นปาดคราบหยาดเหงื่อตรงหน้าผากทิ้งก่อนจะหันมองนาฬิกาดิจิตอลข้างหัวเตียง พบว่ายามนี้เป็นช่วงรุ่งสางประมาณตีสามกว่าใกล้จะถึงเวลานัดหมายกับเพื่อนสนิทที่ตั้งใจจะออกเดินทางท่องเที่ยว ณ ต่างจังหวัด ตอนตีห้า และความฝันเมื่อครู่มันทำให้**พ่ายแพ้**ตกใจจนไม่กล้าข่มตาหลับต่อเลยทีเดียว

“ฝันอะไรเนี่ย”

แม้จะไม่ใช่คนมีสัมผัสที่หกหรือต่างเรียกกันว่า ‘ซิกซ์เซนส์’ แต่หลังจากผ่านพ้นวันเกิดอายุครบยี่สิบห้าปีช่วงเดือนธันวาคมของปีที่แล้ว พ่ายแพ้ค้นพบว่าตนเองมีลางสังหรณ์แสนแม่นยำโดยไม่รู้ตัว ซึ่งมันเกี่ยวพันกับความอัปมงคลล้วน ๆ จนพยายามมองโลกในแง่ของความจริงว่า ชีวิตคนเรามีขึ้นมีลงเป็นปกติ

ดังนั้นความฝันอาจเกิดจากการที่เขากินข้าวอึ้มมากเกินไป หรือเห็นอะไรติดตามก่อนนอนแล้วเก็บไปฝัน

ใช่ มันต้องเป็นแบบนี้แน่ ๆ

“ไม่นอนต่อละ อาบน้ำเลยดีกว่า”

พ่ายแพ้พิมพ์บอกตัวเองเช่นนั้น ก่อนจะลุกจากเตียงกว้าง

พลางสาวเท้ามุ่งตรงไปยังบริเวณหนึ่งเพื่อจัดการธุระส่วนตัว แม้ภายในใจจะนึกกังวลแปลก ๆ แต่เขาก็ไม่สามารถล้มเลิกภารกิจครั้งนี้ได้ เพราะเขาจำเป็นต้องออกไปหาแรงบันดาลใจในการทำงาน แล้วกลับมาถ่ายทอดสิ่งที่เห็นผ่านการเขียนอีกที

ยังไงซะ ทริปกาญจนบุรีก็ต้องบรรลุตามเป้าหมาย

ฝันไม่ตีก็แล้ว ยังเดินชนกรอบรูปตัวเองร่วงอีก...

ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาด่าทอดตัวเองจริง ๆ

ยามนี้พ่ายแพ้กับเก็บเศษกระจกบนพื้นหลังถูกผู้เป็นแม่บ่นข้อหาทำลายข้าวของเสียหาย ไม่ทันสังเกตดี ๆ ว่าตรงมุมตู้โชว์ข้างบันไดมีกรอบรูปปริบปริญญาของตนตั้งวางอยู่ มัวแต่แบกกระเป๋าพะรุงพะรังลงมาจากชั้นบน เพราะเพื่อนสนิทกำลังขับรถยนต์มารับแล้ว กลัวว่าหากชักช้าจะทำให้เสียเวลาเปล่า ซึ่งมันประจวบเหมาะกับความชุ่มซ่ำไม่ทันระวังจนเกิดเหตุทำกรอบรูปหล่นแตก

“แม่ว่าเปลี่ยนวันไปเที่ยวดีไหม”

“โอ้แม่ ผมก็ชุ่มซ่ำแบบนี้แหละ”

“แต่แม่รู้สึกไม่ค่อยดี เป็นห่วงเอ็งยังไงไม่รู้”

“อย่าคิดมากเลยแม่ ไม่มีอะไรหรอก”

หญิงสูงวัยอดลอบมองลูกชายคนเดียวด้วยความกังวลไม่ได้ เพราะเหตุการณ์เมื่อครู่ถือว่าเป็นเรื่องไม่ดีก่อนออกเดินทาง อาจเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุหรือเกิดสิ่งไม่คาดฝันก็ย่อมได้ ทว่าพ่ายแพ้เลือกมองว่ามันเป็นความชุ่มซ่ำของตนเองมากกว่า ทั้งที่รู้ว่าเข้าสู่ช่วงวัยเบญจเพสแล้ว หลายอย่างที่โดนทักโดนเตือนมีเกณฑ์จะได้ประสบพบเจอเสมอ

ไม่ว่าจะอายุเท่าไรที่ลงท้ายด้วยเลขห้า นับว่าเป็นเบญจเพศ หรือเป็นช่วงดวงชะตาดีดั่งลง บางคนเสียชีวิตโดยอุบัติเหตุ บ้างก็ถูกคนรักบอกลูก ญาติใกล้ชิดมิตรสหายตายจาก ได้ขึ้นโรงขึ้นศาล พัวพันกับคดีทางกฎหมาย และต่าง ๆ นานา ซึ่งล้วนเป็นเรื่องไม่ดี แต่ก็มีส่วนน้อยที่ได้รับความโชคดีอย่างน่ามหัศจรรย์จนต้องรีบกอบโกยความสุขและความสำเร็จ

ดูจากทรงแล้ว...พ่ายพวงจืดอยู่ใน ‘คนส่วนมาก’ แน่ ๆ

“กลับมาต้องไปทำบุญกับแม่นะ ห้ามผัดอีก”

“คร้าบ ถ้าทำแล้วแม่สบายใจผมก็จะทำ”

คราวนี้หญิงสูงวัยเปลี่ยนสีหน้ากลับมามีรอยยิ้มอีกครั้ง ดีใจที่ถูกชายยังยอมเชื่อฟังคำพูดของเธอบ้าง แม้ที่ผ่านมาจะพยายามหลีกเลี่ยงมาโดยตลอดก็ตาม จังหวะเดียวกันพลันได้ยินเสียงรถยนต์แล่นคึกเค้นขับมาจอดหน้ารั้วบ้านพอดี พ่ายพวงจึงชะงักหน้าออกไปมอง เมื่อมั่นใจว่าเป็นเพื่อนสนิทคนที่เดินทางมารับก็กล่าวลลามารดา

“ไปก่อนนะแม่”

“จ๊ะ เดินทางปลอดภัย พระคุ้มครองนะลูก”

“คร้าบ”

พ่ายพวงมกอดบัพการีอย่างแนบแน่นด้วยรอยยิ้มก่อนจะหมุนตัวสะพายกระเป๋าเป้ออกมาขึ้นรถ โดยไม่ทันฉุกคิดว่าหลงลืมของสำคัญบางอย่าง ซึ่งอาจเป็นตัวช่วยให้รอดพ้นจากเหตุการณ์ไม่คาดฝัน ลับหลังยานพาหนะเคลื่อนจากไป หญิงสูงวัยจึงเดินกลับเข้ามาข้างในบ้าน สายตาปะทะกับเครื่องประดับที่ถอดวางไว้บนโต๊ะกระจก จนต้องเอื้อมหยิบมาดูใกล้ ๆ แล้วถอนหายใจ

“เฮ้อ พ่ายพวย แม่จะพูดยังไงกับเอ็งดี”

วัยรุ่นสมัยนี้ต่างหมดศรัทธากับศาสนากันมาก ซึ่งคงหลงลืมว่าบางสิ่งบางอย่างที่ ‘ดูเป็นไปได้ยาก’ หรือ ‘ไม่มีทางเกิดขึ้น’ แท้จริงแล้วอาจหลบซ่อนอยู่ ณ มุมใดมุมหนึ่งก็เป็นได้

ตลอดการเดินทางไปยังถ้ำแห่งหนึ่งที่จังหวัดกาญจนบุรี

กับกำพลทำเอาพ่ายแพ้ครุ่นคิดไม่ตกเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ตั้งแต่รุ่งสางจวบจนกระทั่งยามบ่ายแก่ ๆ เพราะระหว่างทางพบช้างป่าตัวใหญ่ยืนกินผลไม้ริมทาง พอมันหันมาเจอรถยนต์ที่วิ่งสวนผ่านก็ทำท่าจะพุ่งเข้ามาประชิดจนอกสันขวัญแววกันหมด ทว่าสุดท้ายก็หนีรอดปลอดภัยมาถึงที่หมายสมปรารถนา

ไม่รู้ว่านั่นคือผลพวงของวัยเบญจเพศด้วยหรือเปล่า
แต่ตอนนี้...รู้สึกเหนื่อยหอบจนแทบจะก้าวเท้าต่อไม่ไหวแล้ว
“ไอ้พล มึงพากูมาเที่ยวหรือมาฆ่ากันแน่วะ แสก ๆ”
“มึงควรหัดออกกำลังกายบ้างนะ เดี่ยวก็เป็นออฟฟิศซินโดรมหรือก”

คนเดินข้างกายส่ายหน้าช้า ๆ ระยะเวลาไม่กี่เมตรกับบันไดสูงชันเพียงไม่กี่ก้าวไม่สามารถทำให้เขาเหน็ดเหนื่อยได้เลย หากเทียบกับพ่ายที่เน้นบ่นมากกว่าซึมซับทิวทัศน์กลางป่าเขา ขณะก้าวเท้าไปยังถ้ำเบื้องบนที่ห่างไกลประมาณหกร้อยเมตรเท่านั้น เพราะสภาพร่างกายไม่คุ้นชินกับการใช้พลังงานเยอะแบบต่อเนื่อง ส่งผลให้รู้สึกเหนื่อยล้าหมดแรงทั้งที่มาถึงเกือบครึ่งทางแล้ว

ขนาดฝากกระเป๋าสะพายไว้ที่เพื่อนสนิท ยังไม่ช่วยให้น้ำหนักตัวเบาจนเดินคล่องเลย

“ทำไมไม่บอกก่อนว่าต้องเดินเยอะ กูไม่ได้เตรียมตัวอะไร

มาเลย”

“กูก็ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องเดินขึ้นถ้า นึกว่าถึงแล้วมุดเข้าไป
ได้เลย”

“ทีหลังก็ทำการบ้านมาก่อนนะ ลำบากกูนะนี่”

ความจริงพายัพไม่ใช่คนรักความสุขสบายขนาดนั้น เพียงแต่
การมาท่องเที่ยวโดยไม่เตรียมพร้อมร่างกายหรืออุปกรณ์จำเป็น
หลากหลายอย่างก็นับว่าประมาทเช่นกัน ด้วยอาชีพนักเขียนอิสระ
ที่เก็บตัวอยู่ภายในห้องสี่เหลี่ยม ไม่ค่อยเดินเตร่เล่นข้างนอกหรือ
ออกกำลังกายเป็นประจำ ทำให้ไม่ค่อยแข็งแรงมากนัก ยิ่งเดินเท้า
บนทางสูงชันก็ยิ่งปวดเมื่อยได้ง่าย ต่างจากกำพลที่ชื่นชอบการ
ท่องเที่ยวแบบนี้จนคุ้นชิน

“เออน่า ค่อยๆ เดิน ไม่ต้องรีบ”

“ถึงรีบ กูก็เร็วสุดได้แค่นี้แหละ”

“นี่ถึงพลอตสุดท้ายที่มึงจะเขียนส่งประกวดไว้”

“กูอยู่ไทยต่อก็ได้ เหนื่อยฉิบ!”

“ได้ไงวะ โอกาสดี ๆ ใช่ว่าจะมาหาบ่อย ๆ นะ”

“รู้ แต่ตอนนี้กูเหนื่อย!”

พายัพหอบหายใจแรงพลางหยุดยืนบนขั้นบันไดใกล้กับราก
เถาวัลย์ขนาดใหญ่ มีอบางคว่ำหมับไว้เพื่อทรงตัว รอให้ความเหนื่อย
มลายหายเพียงชั่วคราว ซึ่งประจวบเหมาะกับการชวยปริศนาที่ปรายตาม
มองมายามเดินสวนผ่าน นัยน์ตาเรียวคมคู่นั้นที่สื่อถึงการดูหมิ่น
อย่างอธิบายไม่ถูก

มิหนำซ้ำการแต่งกายยังเพียบพร้อมต่อการเข้าป่าขึ้นเขาด้วย
แต่จะขู่ใจก็ตรงการกระทำนี่แหละ

“มึงว่าเขามองกูแปลก ๆ ปะ”

“ไม่มั้ง ไม่รู้จักกันซะหน่อย”

“แต่สายตาเขามันทำให้กูคิด”

“ยังไม่ถึงถ้า มึงก็มีศัตรูแล้วเหอ”

ไม่ใช่คนใจใหญ่ใจนักเลงเสียหน่อย อีกทั้งหน้าตาก็ไม่ใช่ประเภทจอมหาเรื่องใครด้วย อาจเป็นความเข้าใจผิดหรือถูกต้องแล้วว่าโดนเหม็นขี้หน้าตั้งแต่แรกพบ และพ่ายพ้อคิดเป็นอย่างหลัง

“เดินต่อกันเถอะ ไกลจะถึงแล้ว”

“มึงพูดแบบนี้ตั้งแต่ชั่วโมงที่แล้วละนะ”

“เฮอ ครั้งนี้ไม่หลอกแล้วเว้ย”

พ่ายจะยอมเชื่อคำพูดเพื่อนสนิทอีกสักครั้งพลางก้าวเดินอย่างเชื่องช้าตามเส้นทางสูงชันที่ไม่กล้าหันหลังมองกลับไปยังต้นทางสักเท่าไร เกรงว่าจะเกิดอาการหน้ามืดก่อนถึงจุดหมายเสียก่อน

แต่ทุกความพยายามมีความหมายเสมอ เมื่อสามารถมาเยือนบริเวณหน้าปากทางเข้าถ้ำได้สำเร็จ โดยมีนักท่องเที่ยวอีกหลายชีวิตยืนคอยอยู่พร้อมไกด์นำทางที่ยกวิทยุสื่อสารมาสนทนากับเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ที่คอยดูแลความปลอดภัยอยู่เช่นกัน ทว่าสายตาอันไม่รักดีก็ดันเหลือบสบประสานกับดวงตาคมอีกแล้ว

ขนาดยืนกระดกขวดน้ำยังเหล่มองกันได้

“ครบแล้วใช่ไหม มีใครเดินมาอีกไหม...โอเค”

ไกด์คนดังกล่าววางสาย หันมาทางพ่ายพบกับกำพลราวกับเหลือนักท่องเที่ยวสองคนสุดท้ายก่อนจะออกทริปสำรวจถ้ำหินพร้อมกัน เพราะหลายคนที่มาถึงก่อนคงคอยขบวนเคลื่อนานแล้ว

“ทุกคนกำลังรออยู่เลยครับ”

เหมือนโดนกล่าวหาว่าซักช้าอย่างไรอย่างนั้น ซึ่งพ่ายแพ้
ไม่คิดปฏิเสธเพราะเป็นเรื่องจริง ก่อนจะเข้ามายืนต่อแถวรั้งท้ายกับ
นักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ที่กำลังทยอยมุดช่องแคบเข้าไปภายในถ้ำ
ขนาดใหญ่ โดยมีไกด์นำทางล่วงหน้าไปก่อน พร้อมกับประกาศ
ข้อควรระมัดระวังให้ทุกคนทราบ

“เดินเกาะกันเป็นกลุ่มไว้ นะครับ ช้างในมิดมาก มีสัตว์อาศัย
อยู่ด้วย”

“สัตว์อันตรายหรือเปล่านั้น”

“ไม่อันตรายครับ แต่ค้างคาวเยอะ”

หญิงสาวร่วมขบวนคนหนึ่งเอ่ยถาม คงสามารถทำลายความ
สงสัยของใครหลายคนได้เช่นกัน ทว่าพ่ายพอดหัวใจไม่ได้ว่า
เจ้าหน้าที่จะสามารถดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวได้ครบถ้วน
จริง ๆ หรือ จึงแอบกระซิบถามเพื่อนสนิทที่เดินอยู่ข้างกาย ห่างไกล
จากคนข้างหน้าพอประมาณ แต่มั่นใจว่าไม่ได้ยินบทสนทนา
แน่นอน

“มีง ไกด์คนเดียวจะดูแลลูกทัวร์ได้หรือ มีดก็มีด ไฟฉายก็
ไม่ได้เอามาด้วย”

“เขาคงมีประสบการณ์มากพอ”

“ก็ไม่แน่นะ กูว่าในนี้มัน...อะ!”

หมับ!

“มองทางหน่อย”

ด้วยความซุ่มซำมเป็นทุนเดิมพ่ายจึงไม่ได้สังเกตว่ากำลังจะ
เดินตกไหล่ทางบนสะพาน ซึ่งบริเวณด้านล่างคือบ่อน้ำฝนที่ไหลทะลุ

ผ่านช่องโหว่เพดานถ้ำหินลงมาประปราย สะสมเรื่อย ๆ จนเกิดเป็น
แอ่งน้ำขนาดใหญ่ และไม่เหมาะต่อการพลาดปลั้งร่วงหล่นเพราะ
อาจทำให้ขาแพลงได้ แต่โชคดีที่มีอธิศนาของใครคนหนึ่งเอื้อมคว่า
ก่อนแขนบางไว้ทัน และจุดดิ่งให้กลับมายืนตรงจุดปลอดภัยกว่าเดิม

วินาทีนั้นหัวใจดวงน้อยพลันกระตุกวบ ตกใจกับเหตุการณ์
ดังกล่าว ทว่าต้องเบิกตากว้างหลังจตจ้องหน้าของผู้ช่วยเหลือชัด ๆ
ว่าเป็นคนเดียวกับที่ชอบมองเขาด้วยสายตายากจะตีความหมาย

“หน้าคะมาลงไปใครจะช่วยทัน”

“ไม่ได้ขอให้ช่วยละกัน”

“คนเขามีน้ำใจ แทนที่จะขอบคุณ”

พ่ายพักดั่งจะอำปากเถียงกลับ แต่ถูกกำพลเข้ามายืนขวาง
ไว้ราวกับอยากให้อุติความบาดหมางเพียงเท่านี้ เพราะไม่เข้าใจว่า
อะไรเป็นเหตุทำให้ผิดใจกันทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนด้วยซ้ำ

เกลียดแรกพบ...มีจริงด้วยเหวอ

“อย่ามีเรื่องเลย ขอโทษแทนเพื่อนผมด้วยนะครับ”

“ไอ้พล”

“รีบเดิน เดี่ยวหลงเหวอ”

ถึงจะโดนขัดใจ ทว่าพ่ายก็ยอมหมุนตัวเดินหนีไปตามทาง
ที่ถูกชักจูง ทิ้งให้คซามองตามหลังพลางสายหน้าคล้ายจะเอือมระอา
นับว่าเป็นครั้งแรกของการเดินเขาแล้วพบเจอเพื่อนร่วมทางแบบนี้
เพราะส่วนมากมักจะมอบความมีน้ำใจให้กันมากกว่าจะคอยเอ่ย
แหวะหรือแสดงกิริยาไม่น่ารัก

และเขาโตพอที่จะไม่เก็บเรื่องไร้สาระของคนแปลกหน้ามา
ใส่ใจให้รกเปล่า ๆ

“ลองสังเกตบริเวณนี้จะพบว่า เป็นรูปนกกระเรียน เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นเอง...”

ไกด์ส่องไฟฉายกระบอกใหญ่ไปยังบริเวณดังกล่าวซึ่งเป็นหินงอกหินย้อยหลากหลายรูปทรงจนเกิดเป็นความมหัศจรรย์ ก่อนจะอธิบายความเป็นมาคร่าว ๆ เพราะสิ่งสวยงามล้ำค่ามักถูกซุกซ่อนอยู่ภายในถ้ำลึกที่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่อาจเห็นได้โดยง่าย หากไม่ลองออกค้นหามันด้วยตนเองก็คงไม่ได้พบ

“ส่วนตรงนี้ ถ้ำส่องไฟใกล้ ๆ จะเห็นเป็นรูปหัวใจครับ”

“สวยจัง”

พายัพจ้องหินก้อนหนึ่งที่ถูกแสงไฟส่องแล้วพบว่า เป็นรูปหัวใจจริง ๆ แม้ทริปครั้งนี้จะเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางไกล แต่พอได้เห็นความสวยงามเล่นเอาความรู้สึกเหล่านั้นหายเป็นปลิดทิ้ง

“กว่ามึงได้พลอตใหม่เยอะเน่”

“อ้อ โลกเข็้นคือถ้ำแล้วหนึ่ง”

ขณะกำลังเก็บเกี่ยวบรรยากาศแปลกใหม่คงไม่ทันรู้ตัวว่าคนเดินตามทางด้านหลังแอบได้ยินบทสนทนาบางประโยคโดยไม่ได้ตั้งใจ และไม่อาจคาดเดาว่าอาชีพของคนหนุ่มช้ำคืออะไรกันแน่ แต่ที่รู้คือไม่มีพื้นฐานการใช้ชีวิตภายในป่าเลย ซึ่งน้อยคนจะสามารถเอาตัวรอดโดยไม่ขาดสติสัมปชัญญะเสียก่อน

“มุมมองทางนั้นคือที่อยู่อาศัยของค้างคาวครับ”

ไกด์นำทางยังคงส่องไฟฉายไปตามบริเวณต่าง ๆ เพื่อบอกเล่าให้นักท่องเที่ยวได้ถ่ายรูปกันตามอัธยาศัย โดยมีบางจุดที่ไม่อนุญาตให้ใช้แฟลชเพิ่มความสว่างได้ เพราะอาจรบกวนความเป็นอยู่ของกลุ่มสัตว์บางชนิด

“หินทางโน้นพอฉายไฟใส่จะระยิบระยับเหมือนเพชร...”

พายัพยกโทรศัพท์มือถือมาถ่ายรูปมุมต่าง ๆ ตามที่เจ้าหน้าที่บรรยายอย่างเพลิดเพลิน ความสวยงามสะกดจิตให้เผลอเคลิบเคลิ้ม ยืนมองชั่วขณะ คล้ายสมองพราเบลอและตกอยู่ในภวังค์

ทว่าด้วยความเหม่อลอยจึงไม่รู้ตัวว่าเริ่มพลัดหลงจากกลุ่มนักท่องเที่ยวแล้ว มิหนำซ้ำเพื่อนสนิทยังไม่เอาใจกับเหตุการณ์เพียงเสี้ยววินาทีที่เกิดขึ้นอีก พอหันมากวาดตามองรอบกายกลับพบเพียงความว่างเปล่าและความมืดมิด

“ไอ้พล มึงอยู่ไหน”

ไม่กล้าตะโกนร้องเรียกเสียงดังเกินควร กลัวว่าสิ่งที่โผล่มาหาจะเป็นอย่างอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ ซึ่งความรู้สึกกลางใจเริ่มจะหวาดหวั่นกับสถานการณ์หน้าสีวหน้าขวานพลางถดถอยปลายเท้าเพราะไม่รู้พิถีติว่าควรไปทางไหน ก่อนจะเปิดไฟฉายโทรศัพท์มือถือช่วยส่องทางให้มองเห็น

พลัก!

ทว่าดันชนกับคนแปลกหน้าเข้าอย่างจัง และเป็นคนเดียวกับที่คิดว่าเกลียดหน้ากันเมื่อแรกเจอ

“โธ้ย! นี่คุณอีกแล้วหรือ”

“ผมต่างหากต้องพูดคำนั้น”

เสียงทุ้มตอบกลับมาชัดเจนว่าเอือมระอาไม่ต่างกัน ร่วมขบวนสำรวจถ้าพร้อมกันก็จริง แต่เหตุใดถึงบังเอิญปะทะกันบ่อยนักราวกับถูก ‘บางอย่าง’ เหวี่ยงให้มาพบเจอและพูดคุยในเรื่องไม่เป็นเรื่องอยู่ร่ำไป เจกเช่นคราวนี้ที่เขาเดินซุ่มซบบรรยายาครอบข้างด้วยความเพลินใจ ทว่าดันประสพกับคนคนนี้อีกหนก่อนจะขมวดคิ้วแน่น

กับประโยคถัดมา

“คุณแอบเดินตามผมหรือเปล่าเนี่ย”

“ทำไมต้องเดินตามคุณด้วย”

“จะไปรู้หรือ หันมาก็เจอตลอด จะให้คิดยังไง”

“คิดว่าคุณแอบหันมองผมตลอดละมัง”

“อะ...”

พ่ายแพ้แทบกลืนคำด่าลงคอไม่ทัน เมื่อคนแปลกหน้าแสดงท่าทางหยอกล้อราวกับมีความสนิทสนมกันก็ไม่ปาน ทว่าใบหน้าหล่อคมกลับไร้รอยยิ้มชวนมอง นอกจากนัยน์ตาเรียวคมที่จ้องจ้องกันเชิงคาดโทษพร้อมส่งคำถามย้อนกลับที่ตนเองก็ตอบไม่ได้

“ทุกคนหายไปไหนหมด”

“ไม่รู้”

“เพราะคุณคนเดียว ผมเลยหลงด้วย”

“อ้าว โทษกันได้อย่างไร”

การถกเถียงไม่ใช่สิ่งที่ควรทำในยามนี้ คซาจึงเดินเลี้ยวมาตามเส้นทางที่คิดว่าจะเป็นทางออกนอกถ้ำ ทว่าไฟฉายที่ถืออยู่ในมือไม่อาจช่วยเสาะหาได้ เพราะไม่เห็นนักท่องเที่ยวนคนอื่น ๆ หรือได้ยินเสียงบรรยายจากไกด์นำทางอีกเลย

มีเพียงพวกเขาสองคนท่ามกลางความมืดมิดที่ไม่รู้ว่าควรย่างก้าวไปทางไหน

และพ่ายแพ้ไม่อาจนิ่งเฉยรอให้ใครมาเจอตัวอยู่จุดเดิม

“ระ...รอดด้วยสิ”

“ผมไม่ใช่ไกด์ อาจพาคุณหลงได้”

“ก็ดีกว่าหาทางออกคนเดียวหรือเปล่าล่ะ”

“ไม่แน่ใจ”

คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย...ขอยกสุภาภิตน์มาใช้
อันดับแรก

ถึงจะคุยกันไม่ลงรอย แต่พายัพไม่คิดเสี่ยงอยู่เพียงลำพังแน่ ๆ
เพราะเขาไร้ความรู้ความชำนาญในการติดถ้ำทั้งปวง มีหน้าซ้ำหัน
ซ้ายหันขวาก็ไม่พบอะไรยกเว้นความว่างเปล่า เลยตัดสินใจตะโกน
เรียกหาอีกครั้งเพื่อคนทางนั้นจะได้ยินเสียงก้องกังวานผ่านช่องแคบ
ของหิน

“ไอ้พล! อยู่ไหนเนี่ย!”

“อย่าเสี่ยงดังสิคุณ เดี่ยวโดนค้ำควาดูดเลือดหรอก”

“ยะ...อย่าพูดให้กลัวสิ”

“เดือนด้วยความหวังดี ผมไม่อยากช่วยไปด้วย”

เพื่อนร่วมชะตากรรมเดียวกันพูดขนาดนี้จะไม่ให้ปิดปากเงียบ
ยอมสงบศึกกันชั่วคราวได้อย่างไร พายัพจึงยอมเดินตามหลังโดย
เว้นระยะห่างพอประมาณด้วยท่าทางสงบเสงี่ยม ความกังวลใจเริ่ม
ทวีคูณขึ้นเรื่อย ๆ ว่าจะได้รื้อหนทางออกจากที่นี่

“เราติดถ้ำกันจริง ๆ เหรอคุณ”

“มันต้องมีทางออก”

“คุณเพิ่งมาที่นี่ครั้งแรกใช่ไหม”

“อือ แต่ถ้ำถ้าไม่มีจุดบอดปิดตายหรือ ยกเว้นโชคไม่ดียังไง”

พายัพมองแผ่นหลังหนาแล้วนึกหวนใจว่าวัยเบญจเพสของ
ตนกำลังทำให้คนรอบตัวพลอยช่วยไปด้วย อีกทั้งกลางบอกเหตุต่าง ๆ
ที่เกิดขึ้นก่อนออกเดินทางมาสถานที่แห่งนี้ยิ่งตอกย้ำให้นึกถึงหน้า
มารดาว่าควรเชื่อคำแนะนำ ไม่ใช่ดี้อธิษฐานมองว่าเป็นเพียงความ

ชุ่มซำม เพราะเหตุการณ์ยามนี้มันรบกวนจิตใจอย่างบอกไม่ถูก
ความหวาดกลัวเริ่มคุกคามพื้นที่กลางอก ดังนั้นการผูกมิตร
คือวิธีที่ควรทำที่สุด

“คุณชื่ออะไร”

“แค่หลงถ้าด้วยกัน ต้องรู้จักกันด้วยเหรออ”

“งั้นไม่ต้องตอบก็ได้”

“คชา”

ระหว่างริมทางเจอข้างของจริงไม่พอ ยังต้องมาเจอคนที่ชื่อ
ความหมายว่า ‘ข้าง’ อีก

ไม่รู้ว่าจะดวงสมพงศ์หรืออะไรกันแน่

“คุณล่ะ”

“พายัพ”

“ชื่อเทดี”

“ขอบคุณ”

“ผมชมชื่อ ไม่ได้ชมคุณ”

“อ้าว แล้วนั่นใช่ชื่อผมหรือเปล่านั้น”

นับว่าบรรยายกาศตอนเดินทางออกเริ่มคลายเครียดเพียง
เล็กน้อย เพราะความอึดอัดที่ต้องทนอยู่กับคนแปลกหน้าค่อย ๆ
จางหายทีละนิด โดยพวกเขาไม่รู้เลยว่ากำลังพากันเข้าไปสู่จุดลึก
ที่สุดภายในถ้ำมากขึ้นทุกที...

2

หมู่บ้านพีศวง

พ่ายพีไม่รู้ว่าเดินเข้ามานานกี่ชั่วโมงแล้วเพราะไม่ได้สวม นาฬิกาข้อมือติดตัว มีหน้าซำแบตเตอร์ของโทรศัพท์มือถือยังหมด เกลี้ยง เหลือแค่ไฟฉายกระบอกเดียวของคชาที่กำลังลุ้นว่าจะใช้ได้ อีกนานแค่ไหน เนื่องจากบรรยากาศรอบตัวมืดสนิทมองไม่เห็นอะไร ลึกอย่าง อีกทั้งถ้าหินแห่งนี้ก็มีขนาดกว้างใหญ่จนไม่อาจเสาะหา ทางออกได้สักที ราวกับยิ่งเดินยิ่งลึก ไร่วีแวนว่าจะพบไกด์และ นักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ที่ร่วมขบวนมาด้วยกัน

“ผมเมื่อยอะคุณ”

“ถ่านไฟฉายเริ่มจะหมดแล้ว เราหยุดพักไม่ได้”

“แต่ขามมล้ำมาก ไม่ไหวจริง ๆ นะ”

คราวนี้คชาขอมหมุนตัวมาไล่สำรวจสภาพของผู้ติดตามด้วย ท่าที่เรียบนิ่ง ดวงตาคู่คมที่สื่อถึงการดำหนิเชิงกลัวว่าอีกฝ่าย เป็นภาระคือสิ่งที่พ่ายพีรู้สึกได้ และไม่ปฏิเสธเลยว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

เพราะร่างกายไม่อาจฝืนก้าวเท้าต่อโดยไร้จุดหมาย ร่างบางพลัน
ทรุดนั่งลงบนพื้นอย่างหมดแรง สลับกับแหงนมองคนข้างกายที่
ไม่คิดพักเหนื่อยใด ๆ เลย

ความจริงสีหน้าของคชาดูปกติมาก เหมือนไม่ได้ออกแรงอะไร
ด้วยซ้ำ

“ให้พักสองนาที”

“โห น้อยอะ”

“แค่คุณไม่พูดก็หายเหนื่อยแล้ว”

หาวที่เราพูดมากชัด ๆ

พายัพแอบบ่นปากใส่ภายใต้ความมืดพลางยกมือมาปิดโบก
เรียกกระแสลมให้ลอยผ่านบ้าง บรรยากาศข้างในค่อนข้างร้อน
อบอ้าวเพราะไม่มีช่องระบายอากาศเลย ซึ่งยามนี้การหายใจยังคง
ปกติดีอยู่ แต่ถ้าหาทางออกนานกว่านี้ก็ไม่รู้ว่าอนาคตอันใกล้จะเกิด
เหตุการณ์น่ากังวลกว่าเดิมหรือเปล่า

และเป็นจังหวะเดียวกับที่พายัพพูดจากพิภพที่รู้สึกได้

“ได้ยินเสียงอะไรไหม”

“เสียงอะไร”

“เสียงเหมือนมีน้ำไหล...ทางนั้น!”

ก้านนิ้วเรียวยาวชี้ไปทางทิศตะวันออก จนคชาต้องหันมองตาม
ด้วยความงุนงง เพราะตนไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยนอกจากความเงิบ
ซึ่งขัดใจพายัพจนต้องขมวดคิ้วสงสัยว่ามันดังชัดเจนขนาดนี้จะ
ไม่ได้ยินได้อย่างไรกัน มิหนำซ้ำจิตได้สำนึกยังรำร้องเพื่อสื่อสารว่า
กลางสังหรณ์ต้องไม่ผิดพลาด

โดยหารู้ไม่ว่าอาจเป็น ‘กบดักลวง’

“ไม่เห็นได้ยิน”

“หูไม่ดีหรือไงคุณ ผมได้ยินเสียงคนคุยกันด้วย พวกเขาอยู่ตรงนั้นกันแน่ๆ”

คชาไม่เข้าใจยิ่งกว่าเดิมว่า ‘พวกเขา’ หมายถึงใคร และพ่ายพ์กำลังถูกบางอย่างครอบงำอยู่หรือเปล่า แต่สีหน้าซึ่งเต็มไปด้วยความคาดหวังว่าจะได้ออกจากถ้ำแห่งนี้คือคำตอบว่ามั่นใจมาก ก่อนจะถูกยื่นพรอดพราดพร้อมมัดพลังเหือกสุดท้ายมาใช้เพื่อให้อุดพ้นจากสถานการณ์เสี่ยงภัย

“รีบไปกันคุณ”

“เดี่ยว...”

แน่นอนว่าการร้องห้ามไม่เป็นผล คชารู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลที่ไม่อาจบอกได้ว่าคืออะไร ทว่าสุดท้ายก็ยอมส่องไฟฉายไปตรงบริเวณที่พ่ายพ์เป็นฝ่ายนำทางโดยรีบจ้ำเท้าตามหลังติด ๆ กลัวว่าจะพลัดหลงกันอีก ไม่นั่นคงวุ่นวายมากกว่าเดิม ก่อนจะพบว่ามิปากทางออกจากถ้ำพร้อมหยดน้ำร่วงกระทบโขดหินเบื้องล่างอยู่จริง

“นี่ไงคุณ ผมบอกแล้วว่าตรงนี้มีน้ำไหล”

อีกทั้งยังมีช่องแคบเล็ก ๆ ระหว่างหินขนาดใหญ่ทั้งสองฝั่งกันขวาง ได้กลิ่นดินและความชื้นคล้ายว่าข้างนอกคือหนทางแห่งแสงสว่างที่สาดส่องเข้ามาว่าไร ซึ่งพ่ายพ์ไม่รอช้า ขอหนีไปตายดาบหน้าดีกว่าทนติดอยู่ในถ้ำ

แม้คชาจะจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่การชักจูงรอคอยให้ใครมาช่วยเหลือคงไม่ใช่วิธีที่ดีในยามนี้

“คุณค่อย ๆ มุดตัวออกไปนะ ระวังหินบาด”

“วางใจได้ เรื่องมุดผมถนัด”

นอกจากจะมีความชุ่มซำมเป็นนิสัย ยังมีความซุกซนเป็นทุนเดิมด้วย ดังนั้นพายัพจึงทำตามคำบอกของอีกฝ่ายอย่างทุลักทุเล ความแคบของช่องโหว่นั้นเสียดสีผิวกายจนรู้สึกเจ็บแสบ ต่อให้เกิดร่องรอยบาดแผลก็ไม่หวั่น เพราะดีกว่าเอาตัวไม่รอดเป็นไหน ๆ

กระทั่งพายัพสามารถพาตนเองออกมาได้จึงยืนนิ่งงันพลางกวาดตามองสำรวจรอบบริเวณด้วยความฉงน เพราะไม่ได้มีความคล้ายคลึงกับบริเวณเข้าถ้ำครั้งแรกเลยสักนิด เช่นเดียวกับคนที่เพิ่งมุดตัวออกมาที่หลังก็เบิกตามองด้วยความแปลกใจไม่ต่างกัน เพียงแค่มีถ้ำกันขวางก็ทำให้พบความพิศวงขนาดนี้เชียว

“หรือเราต้องเดินอ้อมถึงจะเจอหน้าปากถ้ำ”

“ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่หน้าถ้ำที่เราเข้ามา”

“ฮะ?”

ยังไม่ทันโพล่งถามมากกว่านี้ก็พลันต้องเคลื่อนสายตามาประสานกับกลุ่มชาวบ้านละแวกนั้นที่จืดจ๋องมาคล้ายไม่ไว้วางใจราวกับสื่อความหมายชัดเจนว่าพวกเขาคือ ‘คนนอก’ ที่บังเอิญพลัดหลงเข้ามาด้วยความไม่ตั้งใจ อีกทั้งจำได้ว่าบริเวณทางขึ้นมาถ้ำถ้าไม่มีหมู่บ้านใด ๆ ยกเว้นป่ารกร้างและเทือกเขาสูงชัน

หลากหลายอย่างวนเวียนภายในสมอของพายัพจนรู้สึกปวดหนึบ เขายกมือขึ้นนวดขมับสองข้างก่อนจะทรุดตัวลงบนพื้นดินแดงอย่างหมดแรง แต่โชคดีที่คนมือไวอย่างคชาคว่ำรับไว้ทัน ร่างกายเลยไม่พุ่งดิ่งลงจนได้รับบาดเจ็บ

“ไหวไหมคุณ”

“หะ...หิวน้ำ”

ขวดน้ำของคชาหมดตั้งแต่เดินมาขึ้นถ้ำ มีหน้าซำยังไม่ได้

เตรียมข้าวของสำคัญติดตัวมาเลยสักอย่าง นอกจากไฟฉายหนึ่ง
กระบอกที่เริ่มทอแสงจางลงเพราะถ่านใกล้หมด นัยน์ตาอันเฉียบ
คมจึงมองหาสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการ แต่กลับปะทะกับร่างแกร่งของชาย
วัยกลางคนที่สาวเท้ามาหาด้วยแววตาเรียบนิ่ง แต่งกายด้วยเสื้อ
มือฮ่อมสีซีด ๆ พลางย่อตัวถามไถ่ผ่านน้ำเสียงแข็งกระด้างขัดกับ
การกระทำที่สื่อถึงความเป็นมิตรมากกว่าคิดปองร้าย

“เป็นอะไรมากไหม”

“พะ...พวกเราหลงทางครับ แค็ก ๆ”

“หลงทางหรือ งั้นมานั่งพักตรงนี้นักก่อน”

ชายคนดังกล่าวเข้ามาช่วยคชาพยุ่งร่างบางขึ้นจากพื้นก่อนจะ
พาก้าวเดินมาทางมุมหนึ่งใต้หลังคาฟางซึ่งมีกระตักน้ำของส่วนกลาง
ตั้งวางอยู่ พลางยื่นแก้วพลาสติกให้ดื่มแก้กระหาย ส่วนคนชายก็มี
เป็นเชิงปฏิเสธเพราะไม่อยากรับของสัมผัสสัมผัสจากคนแปลกหน้า
ทว่ากรณีหิวน้ำของพายุพิคือสิ่งที่ควรรับน้ำใจไว้

พอได้ดื่มน้ำเย็นใสสะอาดจนหมดแก้วก็รู้สึกดีขึ้นหน่อย

“ข้าชื่ออำพัน เป็นหัวหน้าหมู่บ้านจวนพัยค์ม์”

“หมู่บ้าน...อะไรนะ”

“พวกเอ็งมาจากที่ไหนกันล่ะ”

ชายวัยกลางคนเมินคำถามจากพายุพิจนต้องหันมาสบ
ประสานสายตากับคนข้างกายราวกับถามความเห็น ซึ่งคชายังคง
เงิบงัน ไม่อยากสนทนากับคนต่างถิ่นที่ไม่รู้ว่ามาดีหรือมาร้าย แม้
จะแสดงความปรารถนาดีต่อกัน แต่ก็ไม่อาจหลงเชื่อเต็มร้อย
เปอร์เซ็นต์ได้

“เราสองคนติดถ้ำกันครับ พยายามหาทางออกจนได้มาเจอ

ที่นี่”

“ติดถ้ำหรือ”

ดวงตากลมลึกหริ่มองคล้ายไม่นึกเชื่อมกับความแปลก
ประหลาดที่ได้ยิน ทว่าเพียงชั่ววินาทีก็แอบฉายประกายเล่ห์เหลี่ยม
ที่ชายหนุ่มทั้งสองคนไหวตัวไม่ทัน โดยเฉพาะพายัพที่ไม่คิดเอะใจ
อะไรเลยว่าทุกอย่างมันดู ‘ลึกลับ’ เหมือนเตรียมการไว้หมดแล้ว

หรือเป็นคซาที่คิดระแวงมากเกินไปจนควรอยู่ฝ่ายเดียว

“พวกเอ็งควรพักผ่อนกันเสียหน่อย ตามเข้ามา”

“ก็ดีเหมือนกันแฮะ รู้สึกเมื่อยขาข้างังไม่รู้”

พายัพตั้งใจว่าจะเดินตามแผ่นหลังกว้างไปด้วยความหวังดี
จริง ๆ แต่มือหนาพาลันคว่ำข้อมือบางไว้แน่นเพื่อเหนี่ยวรั้งให้จุกคิด
ดี ๆ เสียก่อน ซึ่งคนมองโลกในแง่ดีก็ขมวดคิ้วใส่เชิงสงสัยว่าตน
ทำอะไรผิด

“อะไรคุณ”

“กล้าไว้ใจคนแปลกหน้าได้ยังไง”

“อ้าว คุณก็คนแปลกหน้าเหมือนกัน ยังไว้ใจได้เลย”

“อย่าประมาท ที่นี่มันแปลก ๆ คุณไม่รู้สิข้างเผลอ”

“ไม่นี่”

คำตอบแบบหน้าซื่อตาโล่ยิ่งส่งผลให้คซาเกิดความร้อนรน
ท่วมกลางอกกว่าเดิม เนื่องจากเขาผ่านประสบการณ์เดินป่ามานาน
หลายปี ยังไม่เคยเจอเหตุการณ์น่าพิศวงที่ทะลุมาหมู่บ้านปริศนา
แบบนี้เลย อีกทั้งหัวหน้าหมู่บ้านคนนี้ก็มิทำทางมาดั่ง ใบหน้า
ไร้รอยยิ้ม และดวงตาแข็งทื่อเหมือนอากา ‘ไม่ปกติ’ ด้วย เขาจึง
ไม่อยากมองว่ามันเป็นเรื่องทั่วไปที่เกิดขึ้นกับทุกคน ต่างจากพายัพ

ซึ่งคิดว่าโชคดีที่สามารถหาทางออกจากถ้ำมาขอความช่วยเหลือจากคนแถวนี้ได้

ประจวบเหมาะกับคนตกเป็นประเด็นที่หันมากล่าวเสียงเรียบเพื่อโน้มน้าวใจให้เชื่อถ้อยคำพูดตนว่าไร้พิษสงทั้งปวง

“อย่ามองกันที่ภายนอกเลย ถึงที่นี้จะกันดาร แต่พวกเราจิตใจทุกคน มาเกิด...ข้าจะพาไปพักที่กระท่อม”

“ยังกล้าปฏิเสธน้ำใจเขาอีกไหม”

ประโยคยอกย้อนทำเอาคซาไม่อยากจะพูดอะไรต่อ เกรงว่าจะเสียมารยาทต่อคนอายุมากกว่าเลยอยากคอยสังเกตการณ์อย่างเดียว ซึ่งระหว่างทางมีชาวบ้านหลายคนจัดจ้องมาพลงซุบซิบเสียงเบาจนไม่รู้ว่าจะเอ่ยถึงกันโนแ่งดีหรือเปล่า เพราะแววตาแข็งกร้าวทำให้เกิดกลางสังหรณ์ไม่ว่าคนที่นี่อาจไม่ได้ใจดีดังคำบอกข้างต้น

แต่ภาพจำแรกอาจนำมาตัดสินนิสัยของคนทั้งหมดหมู่บ้านไม่ได้

กระท่อมเดินเท้ามาถึงกระท่อมหลังเล็กโดยหลังคามุงหญ้าคามิบันได้ไม้เล็ก ๆ ให้เหยียบขึ้นชั้นบนประมาณสามชั้นและขนาดไม่กว้างเท่าไรนัก ตั้งอยู่บริเวณป่าลึกที่มักใช้เป็นแหล่งทำมาหากินแบบพอเพียง ไม่ไกลกับบ้านพักของผู้ใดเลย บรรยากาศรอบข้างจึงมีความเป็นส่วนตัวค่อนข้างมากเสียจนแอบชนลูกเกี่ยวกับความวังเวงอย่างบอกไม่ถูก ทว่าอย่างน้อยคืนนี้ก็มิทำให้ซุกหัวนอนไม่ต้องโกยอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดเหมือนยามอยู่ในถ้ำ

“ที่นี่ไม่มีไฟฟ้า เราใช้ตะเกียงเทียนกัน ถ้าอยากอาบน้ำต้องไปอาบตรงฝั่งนู้น”

“หลังนี้ไม่มีเจ้าของหรอกครับ”

“ไม่มีหรอก ไม่เคยมีใครอยู่”

แล้วสร้างไว้ทำไม...

แม้พ่ายพะจะนึกสงสัย แต่ก็ไม่กล้าละลาบละลั้งถาม เพราะตนเป็นเพียงคนนอกที่แวะมาพักอาศัยชั่วคราว ไม่ได้จะอยู่ถาวรแบบไม่กลับบ้าน ซึ่งกระท่อมหลังนี้ก็ดูสภาพคงทนดี ไม่ได้ทรุดโทรมหรือเก่าแก่จนไม่อยากเอนกายนอนหลับ และสามารถให้ผู้ชายร่างสูงสองคนเข้ามาพักพิงได้โดยไม่แออัดด้วย

“พักผ่อนกันตามสบาย เดี่ยวข้าให้ชาวบ้านเอาอาหารมาให้”

“ขอบคุณมากเลยครับ อ้อ ผมชื่อพ่ายพะครับ ส่วนนี่คือซา”

หลังได้ยินชื่อของหนุ่มต่างถิ่นคนแรก แววดตาของหัวหน้าหมู่บ้านพลันวาววับด้วยเหตุผลบางอย่างที่ตรงตามความคิดแวบแรก ภายในสมองว่า การปรากฏตัวของ ‘คนนอก’ ครั้งนี้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ แต่เป็นความ ‘ตั้งใจ’ ของใครคนหนึ่งที่เชิญชวนให้เข้ามาเยี่ยมชมสถานที่แห่งนี้

ส่วนชายร่างกำยำอีกคน...จะถือว่าเป็น ‘กำไร’

“ยินดีที่ได้พบ”

ฝากถ้อยคำนั้นไว้แล้วหมุนตัวเดินจากไป โดยมีคชามองตามหลังพลางครุ่นคิดไม่ตกกับการกระทำหลาย ๆ อย่าง ซึ่งพ่ายพะอาจสาธยายรับหน้าที่สำรวจกระท่อมหลังเล็ก เหยียบบันไดสามขั้นขึ้นมาดูสภาพข้างในว่าเหมือนกับภายนอกหรือเปล่า ก่อนจะพบว่าน่าอยู่กว่าที่คิด ทว่าของใช้ส่วนตัวไม่มีให้ยืมสักชิ้นเดียว

“ไม่มีเสื้อผ้าเลย”

“แล้วใครจะอยู่ที่นี้หลายวัน”

“จริง ๆ เราถามนำคนนั้นเรื่องทางออกก็ได้”

“ไม่ได้หรอก”

“ทำไมล่ะ”

บางทีการเดินทางออกจากหมู่บ้านแห่งนี้ อาจไม่ง่ายดายแบบที่คิด เพราะคชาสัมผัสถึงความพิศวงเกินกว่านั้น สิ่งที่เห็นผ่านตาเปล่าอาจตรงกันข้ามกับความเป็นจริงทั้งปวง มีหน้าซ้ำเรื่องราวแปลกๆ ยังเกิดขึ้นเหมือนเตือนว่าเป็นภัยควรระวัง แต่พ่ายพัตนหลงละเลิงพาทะลุมายังที่นี่เสียก่อน

“ที่คุณบอกว่าได้ยินเสียงคนคุยกัน มันเป็นยังไง”

“ก็...เหมือนเสียงซุบซิบๆ อะ ผมฟังไม่ออก”

“ใช้ภาษาไทยหรือเปล่า”

“เอ่อ...ไม่แน่ใจ”

เนื่องจากฟังไม่ชัดเจนมากพอจึงเดาไม่ถูกว่าเป็นภาษาอะไรกันแน่ หากอยู่ท่ามกลางป่าเขาหรือถ้ำลึกแล้วได้ยินเสียงเรียกปริศนาโบราณว่าไม่ควรขานตอบหรือมอบความสนใจให้ เพราะอาจเป็นเสียงเรียกจากภูตผีวิญญูณร้ายที่หมายจะเอาชีวิต ดังนั้นคชาเลยไม่รู้ว่ำนั่นใช่บทสวดเรียกขวัญให้เดินไปตามทิศทางของผู้เก่งกล้าวิชาด้านมืดหรือเปล่า

เป็นไปได้ว่าภายในสถานที่อันไร้ความเจริญอาจมีสิ่งเร้นลับ ซุกซ่อน

“คุณจะทำน้ำไหม”

“มันเย็นแล้วอะ กลัวเดินไปอาบแล้วหาทางกลับไม่เจอ”

“งั้นค่อยอาบพรุ่งนี้”

สรุปความดังกล่าว คชาจึงทรุดตัวนั่งลงบนแคร่ไม้ไผ่หน้าบ้าน ไม่สนว่าใครอีกคนจะจ้องมองด้วยความสงสัยอยู่หรือเปล่า เพราะพ่ายพิไม่อยากจะก้าวกายเรื่องส่วนตัวกับคนที่ยังไม่สนิทเกินควร กลัว

ว่าจะสร้างความอึดอัดลำบากใจให้แก่กัน ในเมื่อคืนนี้จำเป็นต้องนอนร่วมห้องเพียงลำพัง จากนั้นเลยหันมาจัดการเปิดหน้าต่างระบายอากาศภายในให้กลิ่นอับจางหาย

ร่างกำยำปรับเปลี่ยนท่วงท่าเป็นนั่งขัดสมาธิกลางหลับตานิ่งเพื่อปลุกวิชาที่เคยพากเพียรมาตลอดหลายปีจวบจนอายุยี่สิบหก ณ ปัจจุบัน แม้ฐานะทางต้นตระกูลจะมั่งคั่งร่ำรวย แต่บุพการีไม่เคยสนใจกับการมีชีวิตอยู่ของตนเลย ต่อให้ล้มหายตายจากก็คงไม่คิดเหลียวแล ดังนั้นจึงอุทิศความโปรดปรานแก่การเข้าป่ามากกว่าการอาศัยอยู่ท่ามกลางเมืองหลวงศิวิไลซ์ รวมถึงความรู้ความชำนาญต่าง ๆ ที่ไม่อาจมองเห็นด้วยตาเปล่า ทว่าสัมผัสได้ผ่านคาถาอาคม

นั่นคือสิ่งที่คชาเก็บงำมาโดยตลอด ไม่มีเพื่อนสนิทคนใดรับรู้ว่าเขาสามารถใช้พลังจิตสำหรับการสื่อสารกับสิ่งที่คนทั่วไปมองไม่เห็นได้

กระทั่งเกิดภาพสืชาวโพลนภายในระบบความคิดและเห็นนิมิตของฤๅษีตนหนึ่งที่ตนเคารพนับถือเป็นบรมครูมาเนิ่นนาน ไม่บ่อยเท่าไรนักกับการพบเจอท่านผ่านร่างเนื้อหนังอันแท้จริง ทว่าประโยคตักเตือนกลับดังชัดเจนนั่นต้องฟังสมาธิตั้งใจฟัง

“จงอย่าออกมาข้างนอกยามดึก จงอย่าใส่ใจหากได้ยินเสียงผิดแปลก”

“ที่นี่ไม่ใช่หมู่บ้านธรรมดาใช่ไหมครับ พ่อเฒ่า”

“เอ็งจะได้รู้คำตอบเอง รักษาตนให้ดี”

สิ้นประโยคนั้นเปลือกตาสีเข้มพลันเบิกโพลงพลงขมวดเรียวคิ้วแน่นคล้ายรับรู้สาเหตุการณ์นับจากนี้ไปต้องเจออะไรอีกมากมายเป็นแน่ แต่ขอให้สุดท้ายจบสิ้นด้วยดี อย่ามีอะไรถึงแก่ชีวิตเลย

3

อาคเนย์

แสงแดดทอประกายสอดส่องกระทบเสี้ยวใบหน้ามจน
ต้องลืมหินพร้อมเสียงโก๋ขันบรรเลงเพลงตั้งแต่เช้าตรู่ พายัพชูแขน
สองข้างเหนือศีรษะเพื่อขับไล่อาการซีเขียวกลางลูกมาอยู่ในท่านั่ง
กวาดตามองหาคนที่ควรนอนอยู่บนเสื่อใกล้ ๆ ข้างกาย แต่กลับพบ
แค่ความว่างเปล่า ซึ่งเดาได้ไม่ยากกว่าเจ้าตัวหายหน้าหายตาไปไหน
หากไม่ใช่การนั่งรับบรรยากาศดี ๆ อยู่นอกบ้าน

ยังดีที่เมื่อวานชาวบ้านนำหมอน ผ้าผืนบาง เสื่อ และอาหาร
มาให้ด้วยความเป็นมิตร

เขารู้สึกซาบซึ้งกับการกระทำเหล่านั้นมาก ที่ได้รับการดูแล
ต้อนรับอย่างดี จะมีก็เพียงคชาที่ป็นหน้าหนึ่งงั้นไม่มาแสดงความ
ขอบคุณบรรดาชาวบ้าน ยกเว้นยีนกอดอกมองคล้ายจับผิดบาง
อย่าง ที่เดาไม่ออกว่าข้องใจกับอะไรอยู่กันแน่

ชอบทำตัวลึกลับน่าค้นหาตลอด...

“นี่ จะนั่งสังเคราะห์แสงอีกนานไหม”

“มีอะไร”

“หิวข้าว อยากอาบน้ำด้วย”

“มาบอกผมทำไม”

“อ้าว ก็นึกว่าคุณจะไปหาไรกิน แล้วก็ไปอาบน้ำที่ลำธารด้วยกัน”

คชาเหล่ตามองผู้ร่วมชะตากรรมโดยไร้รอยยิ้มบนใบหน้าดั้งเดิม เพราะท่าทางของพายัพดูไม่กระตือรือร้นที่จะออกจากหมู่บ้านนี้ด้วยความเร็วไวเลย มีหน้าซำยังหลงรับลินน้ำใจจากพวกชาวบ้านหลายคน จนแอบคิดไม่ตกว่านั่นคือ ‘น้ำใจ’ อันบริสุทธิ์หรือเป็นเพียง ‘หน้าที่’ ที่ถูกพร่ำสอนให้ทำ

“ว่าไง จะไปหรือเปล่า”

“เมื่อคืนได้ยินเสียงอะไรแปลก ๆ ไหม”

“เสียง? ไม่นิ ผมหลับเป็นตายเลยคุณ”

พายัพส่ายหน้าให้เป็นคำตอบว่าตนเป็นประเภทที่พอเหนื่อยจัด ๆ จะสามารถนอนหลับสนิทโดยไม่ได้ยินเสียงรบกวนใด ๆ ทั้งสิ้น เรียกว่าอิมเมมกับการผ่อนคลายอย่างเต็มที่ ทว่ายังคงปวดระบมตรงฝ่าเท้าและน่องขาสองข้างอยู่ เพราะไม่คุ้นชินกับการเดินแบบต่อเนื่องหลายกิโลเมตร

ต่างจากคชาที่สัมผัสถึงความผิดปกติของหมู่บ้านแห่งนี้ได้ตั้งแต่คืนแรก เนื่องจากเป็นคนตื่นง่ายยามวิกาลอยู่แล้ว อีกทั้งคำตักเตือนจากฤษิตนนั่นยังคงวนเวียนในให้ระลึกถึงทุกช่วงเวลา เขาจึงต้องคอยระวังภัยที่ไม่รู้จะเข้ามาประชิดตัวตอนไหน มีหน้าซำเสียงราวกับมีบางสิ่งร้องโหยหวนยิ่งทำให้แอบผวาอยู่ไม่น้อย บ่งบอก

ชัดเจนว่าที่นี่ไม่ ‘ธรรมดา’ แน่ ๆ ดังนั้นขอข่มเจียบเก็บรายละเอียด
เพียงลำพังก่อนดีกว่า

“คุณได้ยินเสียงอะไรหรือไง”

“เปล่า่ غامเฉย ๆ ถ้าได้ยินก็อย่าขานตอบเหมือนตอนอยู่ใน
ถ้ำอีก”

“ทำไมล่ะ แต่เสียงนั้นพาให้คุณกับผมออกมาจากถ้ำได้นะ”
หนีเสือปะจระเข้ซะสิไม่ว่า

ศซาได้ตอบกลับในใจ คนธรรมดาที่ไม่ได้มีจิตสัมผัสหรือมี
ความเชื่อมโยงกับเรื่องราวอาถรรพ์ก็คงไม่อาจเอะใจว่าบรรยากาศ
รอบข้างรวมถึงการกระทำที่เหมือนจะ ‘แสนดี’ อาจมีบางอย่าง
ซุกซ่อนอยู่

“ตอนกลางคืนใครเขาขานตอบเสียงแปลก ๆ กันล่ะ เตียวได้
เจอดีไม่รู้ตัว”

“นี่คุณหมายถึง...ผอผีงัสระอีเหรอ”

พ่ายไฟไม่ใช่คนชี้หวาดกลัวอะไรขนาดนั้น แต่ก็อดหวั่นใจต่อ
สถานที่ที่ไม่คุ้นเคยไม่ได้ พलयกมือมาลูบที่บนแขนสองข้างแล้ว
กวาดตามองรอบบริเวณที่ไร่บ้านคนเคียงข้าง มีแต่กระท่อมหลังนี้
ที่ถูกสร้างทิ้งไว้อย่างเดียวดาย จนอดคิดไม่ได้ว่าท่ามกลางผืนดิน
แห่งนี้มีโครงกระดูกฝังลงข้างใต้บ้างหรือเปล่า

“อาบน้ำกันก่อนดีกว่า แล้วค่อยไปขอข้าวชาวบ้าน”

“ต้องเดินไกลไหมคุณ”

“ไม่รู้ ผมไม่ใช่คนที่นี่”

“ห้ามพาหลงนะ สังขารผมรับไม่ไหวแล้ว”

ศซาสายหน้าอย่างเอือมระอากับท่าทางบ่นระปอดกระแปด

แม้ยังไม่รู้เรื่องส่วนตัวกันมากพอ แต่ความสัมพันธ์ก็เริ่มคลี่คลาย ไม่มีนิตติ้งใส่กันแจกเช่นตอนแรก พายัพจึงเดินไปคว้าผ้าขาวม้าซึ่งตากอยู่บนเสาไม้ไผ่มาพาดบนไหล่ เช่นเดียวกับคชาที่ดึงมาถือไว้ ลวก ๆ เนื่องจากกลุ่มชาวบ้านแบ่งปันมาให้ใช้เพราะรู้ว่าพวกเขาไม่มีข้าวของติดตัวมาเลยสักชิ้นเดียว

จากนั้นคชาก็เป็นฝ่ายเดินนำทางลัดเลาะมาตามแนวป่าทึบ และพันธุ์ไม้นานาชนิด ความเขียวขจีบ่งบอกว่าเป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์ที่ยามตกดึกอาจมีสัตว์ป่าออกมาหาอาหารกิน และมนุษย์จำเป็นต้องปล่อยให้พวกมันได้ใช้ชีวิตตามอิสระ ทว่าหากเป็นสัตว์ดุร้ายอาจต้องรีบซ่อนตัวหลบแทน

พายัพไม่รู้ว่าผู้นำทางพามาถูกทางหรือเปล่า เกรงว่าจะเสียเวลาแล้วเดินวนเวียนอยู่ตำแหน่งเดิมซ้ำ ๆ ประจวบเหมาะกับการหายตัว เหลือบไปเห็นบ้านขนาดชั้นเดียวอยู่ตรงละแวกนั้นพอดี บางทีการสอบถามเส้นทางน่าจะง่ายกว่าการค้นหาเอง เพราะผืนป่าแห่งนี้ค่อนข้างกว้างขวางมาก

“คุณ หยุดก่อน”

“มีอะไร”

“เราถามทางชาวบ้านกันดีไหม จะได้ไม่เสียเวลาหลงด้วย”

เมื่อเห็นด้วยกับเหตุผล คชาจึงผงกศีรษะรับแบบส่ง ๆ พลาย ยืนมองพายัพหมุนตัวเดินไปหาเจ้าของบ้านหลังนั้นที่กำลังก้มหน้า ก้มตาใช้จอบขุดดินแปลงผักอยู่เพียงลำพัง พอรู้สึกเหมือนมีใครเดินมาใกล้จึงเงยหน้าสบประสานสายตาด้วยรอยยิ้มบาง ๆ แม้จะสัมผัสถึงความแปลกหน้าราวกับไม่เคยพบกันมาก่อน แต่ตนก็ไม่ใช่คนไร้มิตรไมตรีขนาดนั้น

“เอ่อ...ขอโทษนะครับ ลำธารไปทางไหนเหอครับ”

“ทางโน้นครับ เดินอีกไม่นานก็ถึง”

“อ้อ ขอบคุณมากครับ”

“คุณเพิ่งมาอยู่ที่นี้เหอครับ”

“ใช่ครับ ผมชื่อพายัพ ส่วนนั้น...” ชี้ไปยังชายร่างกำยำที่ยืนหันหลังแหล่มองทางอื่นอยู่ “ชื่อคชาครับ”

“ผม**อาดเนย์**”

“คุณเป็นคนที่นี่เหอครับ”

“เปล่าเหอครับ”

หากลองวิเคราะห์จากชื่อ พื้นเพดั้งเดิมเหมือนไม่ใช่คนถิ่นนี้จริง ๆ รวมถึงลักษณะภายนอกที่บ่งบอกว่าไม่ได้อายุห่างจากเขามากนัก อาจจะสักประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหกปี ทว่าสีหน้าที่เพิ่งแปรเปลี่ยนราวกับมือดีตชุกซ่อนอยู่ทำเอาพายัพไม่กล้าสอบถามให้กระจ่างชัด นอกจากลอบยืมเงื่อนพลางตั้งท่าเตรียมจะลาจากด้วยความเกรงใจ ไม่อยากรบกวนนาน ทว่าอีกฝ่ายดันเหนียวรั้งให้ยืนจุดเดิมเพราะประโยชน์ถัดมาเสียก่อน

“ผมเคยเป็นนักโบราณคดีที่มาขุดหาของโบราณตามป่าเขาก่อนจะพลัดหลงกับกลุ่มเพื่อนแล้วถูกชาวบ้านที่นี่ช่วยเหลือไว้”

“ยังดีนะครับที่คนแถวนี้ใจดี แล้วญาติ ๆ ไม่ตามหาคุณบ้างเลยเหอ”

“ไม่ครับ ผมอยู่ที่นี้มานานแล้ว นานเกินกว่าทุกคนจะรู้ว่าผมยังมีชีวิตอยู่”

คนฟังเปลอชมวดคิ้วฉงน ความสงสัยมันตึ้นขึ้นมากลางอกจนอยากพลั้งปากถามให้รู้แล้วรื้อรอดว่าระยะเวลาการอาศัยอยู่ที่นี้มัน

ผ่านพ้นมาก็ปีแล้ว และเหตุใดถึงไม่เป็นฝ่ายออกจากหมู่บ้านแห่งนี้ด้วยตนเอง ซึ่งมันไม่ยากเกินความสามารถขนาดนั้น มีหน้าซ้ำเส้นทางก็ดูไม่ซับซ้อนคล้ายหุบเขาวงกตเสียหน่อย

แต่ทั้งหมดทั้งมวล...พ่ายพียงไม่เคยสำรวจทั่วพื้นที่เลยสักครั้ง ว่าความธรรมดาอาจซ่อนเร้นความพิศวงอยู่

“ลองหาทางออกจากที่นี่หรือยังครับ พวกชาวบ้านน่าจะแนะนำได้นะ”

“หี ๆ ไม่หรอก คุณจะมีรูปร่างทำอะไร”

อาคเนย์ทิ้งปริศนาให้เกิดความสงสัยกว่าเดิม ก่อนจะหมุนตัวเดินหนีเข้าไปในบ้านราวกับไม่อยากตอบอะไรเด่นชัดกว่านี้ กลัวว่าใครจะหุติไพล่มาได้ยินเข้าจนทำให้ขวัญผวาอีก เพราะอย่างไร ‘คนนอก’ ที่เพิ่งเข้ามาพักพิงในสถานที่แห่งนี้ก็ต้องรู้ความจริงสักวัน อยู่ดี ทว่าพ่ายก็ไม่อาจคาดเดาอะไรได้ จึงยกมือเกาศีรษะแครง ๆ พลางถอยหลังออกมาหาคชาที่ยืนรออยู่

“ไง ได้เรื่องบ้างไหม”

“ล้าธารอยู่อีกไม่ไกล”

“แล้วทำไมทำหน้าที่แบบนั้น”

คนที่เพิ่งรู้ตัวว่าชายสีหน้าไม่ปกติพลันเปลี่ยนมานิ่งเฉยเหมือนเดิม ก่อนจะเล่าความจริงให้คชารับรู้ถึงความแปลกประหลาดของชาวบ้านบางคนที่ดูมีลึกลับมคมในอย่างน่าสงสัย แต่ก็เดาไม่ออกอยู่ดีว่าซ่อนเงื่อนงำอะไรไว้

“คนเมื่อกี้ชื่ออาคเนย์ เคยเป็นนักโบราณคดี พลาดหลงอยู่กลางป่า ก่อนที่ชาวบ้านจะช่วยพามาที่นี่”

“งั้นเหรอ”

“แปลก”

“ยังไง?”

“เขาไม่ใช่คนที่นี่ แล้วทำไมไม่กลับบ้านออกไป”

นับว่าเป็นครั้งแรกที่พายัพเริ่มสังหรณ์ใจกับความผิดปกติของสถานที่แห่งนี้สักที ซึ่งคซามองว่าต้องมีบางอย่างอยู่เบื้องหลัง ทว่าไม่เอากริบตีความให้เป็นเรื่องชวนพิศวงจนจิตใจกระสับกระส่าย เพราะยามอยู่ท่ามกลางถิ่นอาถรรพ์ควรมีสติครบถ้วนเป็นอันดับหนึ่ง

“เราเพิ่งมาที่วันนี้เดียว อย่าเพิ่งคิดเยอะให้เมื่อยสมองดีกว่า”

“แต่...”

“รีบไปอาบน้ำเถอะ คุณไม่หิวข้าวหรือไง”

“หิวสิ”

กระเพาะน้อย ๆ ของพายัพส่งเสียงร้องโครกครากตลอดทาง ด้วยซ้ำ เมื่อยกหัวข้ออาหารมาเป็นประเด็นจึงยอมสลัดเรื่องราวชวนฉงนทิ้งไปแล้วเดินตามแผ่นหลังหนาต่อ อีกไม่กี่ก้าวก็จะถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

และจากข้อมูลที่พายัพเล่าคร่าว ๆ ทำให้คซาเก็บมารวบรวมสะสมไว้เพื่อปะติดปะต่อสืบหาสาเหตุต่อไปว่าอาจเกี่ยวโยงกับการทะลุเข้ามาภายในหมู่บ้านแห่งนี้ด้วยความบังเอิญ รวมถึงการกระทำของเหล่าชาวบ้านและหัวหน้าที่ชื่ออำพันซึ่งดูเหมือนจะมอบการต้อนรับดีเกินควร อีกทั้งคำตักเตือนจากฤๅษีเฒ่าที่อยู่ในภาพนิมิตของเขาด้วย

กระทั่งเดินมาถึงจุดหมายที่ต้องการ กระแสลำธารไหลวนกระทบโขดหินเบื้องล่างจนพายัพต้องย่อตัวลงเพื่อวกน้ำใสไหลเย็น

ล้างหน้าให้สะอาดสะอาด โดยมิคชาเย็นกวาดตามองรอบบริเวณ คอยตรวจสอบความปลอดภัยว่าตรงบริเวณนี้สามารถใช้ล้างคราบ ความสกปรกได้จริง เพราะบางสถานที่มักกักเก็บน้ำไว้ดื่มมากกว่า อาบ

“ฮ้า สดชื่นจัง”

“ถ้าคุณอยากอาบน้ำ ผมจะไปรดตรงนั้น”

“ได้ ผลัดกันอาบละกัน”

แน่นอนว่าคชาไม่คิดกระโดดลงน้ำพร้อมกับคนแปลกหน้าอยู่ แล้ว จึงเลือกเดินเลี้ยวมานั่งคอยที่ใต้ร่มเงาไม้ใหญ่ซึ่งไม่ห่างไกลจาก บริเวณริมลำธารมากนัก ทว่าให้ความเป็นส่วนตัวแก่ผู้ที่กำลัง ปลดเปลื้องอารมณ์เตรียมจะชำระล้างเรือนกาย และพ่ายแพ้รู้สึก เหนอะหนะเนื้อตัวเพราะความชุ่มเหงื่อมานานเต็มวัน ก่อนจะ ค่อยๆ ย่างเท้าลงสู่ความเย็นเยือก

“สบายชะมัด”

ยามแหวกว่ายอยู่บนผืนน้ำมันทำให้รู้สึกผ่อนคลายจนต้อง หลับตาลง พลันนึกเห็นใบหน้ามารดาที่เพื่อนสนิทอย่างกำพล ที่ ไม่รู้ว่าป่านี้นี้จะตกใจกับข่าวการหายตัวไปของเขาแค่ไหน อีกทั้ง คำเตือนเชิงห้ามปรามของผู้เป็นแม่ยังลอยวนอยู่ในสมอง เพราะ ความดีอันไม่เชื่อฟังแท้ๆ ถึงเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความโชคร้ายในช่วงวัยเบญจเพสเช่นนี้

แต่อย่างน้อยสถานที่แห่งนี้ก็ยังมีที่ให้ซุกหัวนอน...

“โทรศัพท์มือถือแบตหมดอีก ทำงิดินะ คนที่นี่มีใช้กัน หรือเปล่าก็ไม่รู้”

ไม่ได้ดูถูกความทุรกันดาร ทว่าสถานที่ที่ไร้ไฟฟ้าเข้าถึงอาจ

เป็นผลพวงด้านการสื่อสารเทคโนโลยีแสนทันสมัยซึ่งยังไม่เจริญมากพอ ดังนั้นคงยากที่จะติดต่อให้ครอบครัวได้รับรู้ว่าตนยังมีชีวิตอยู่ ขณะเดียวกัน นัยน์ตาเรียวคมพลันเหลือบมองแผ่นหลังขาวนวลของคนนอนแช่น้ำอย่างไม่ได้ตั้งใจ เขาไม่อยากจะงัดอีกฝ่ายผ่านสายตาแม้จะเป็นเพศเดียวกันก็ตามที ทว่าผิวพรรณอันผ่องใสก็สามารถดึงดูดความสนใจได้ไม่น้อย จนต้องรีบเบือนหน้าหนีเพื่อเสแสร้งว่าไม่ได้ทำอะไรมากกว่านั้น แล้วตะโกนถามโดยจ้องมองทางอื่นแทน

จากคนที่ไม่ถูกชะตากันตั้งแต่แรกพบ... กลับต้องมาพึ่งพาอาศัยกันตอนคับขัน

“เสร็จหรือยังคุณ”

“เดี๋ยว! ผมกำลังจะขึ้นฝั่ง คุณห้ามมองนะ!”

“ไม่เห็นมีอะไรน่ามอง”

พายัพเมินถ้อยคำเหล่านั้นแล้วรีบหยิบผ้าขาวม้ามาเช็ดเนื้อตัวให้แห้งเหือด ก่อนจะจัดการแต่งกายด้วยชุดเดิมที่อาจต้องทนเหม็นกลิ่นเหงื่อต่อไป เพราะยังไม่รู้ว่าแหล่งซื้อเสื้อผ้าของหมู่บ้านแห่งนี้อยู่ตรงไหน มิหนำซ้ำยังไม่มีเงินติดตัวมาด้วยสักบาทเดียว จึงไม่มั่นใจว่าชาวบ้านจะยอมแลกสินน้ำใจต่อกันหรือเปล่า

ทว่าตอนนี้รีบผลัดเปลี่ยนอาบน้ำกับจอมหน่านึ่งก่อนดีกว่า

“สะ...เสร็จแล้ว”

“ตามผมบ้าง”

“ไปสิ จะได้ไปหาอะไรกินกัน”

คชาลูกขึ้นยืนแล้วเดินสวนทางโดยไม่คิดแลหลังเลย พายัพจึงต้องมาทรุดนั่งกอดเข่าตรงตำแหน่งเดิมแทน พลังวางปลายคางมน

ลงบนท่อนแขนด้วยความเบื่อบ่าย ยังมองอนาคตข้างหน้าไม่ออก
ว่าจะใช้ชีวิตรูปแบบใหม่ได้อย่างไร อีกทั้งหนทางที่จะออกจาก
หมู่บ้านแห่งนี้จะมีความคืบหน้ามากน้อยแค่ไหน

ทั้งที่ทุกอย่างดูโชคดี แต่บางทีอาจกลับตาลปัตร

คราวนี้พายัพหันมาเหลือบมองร่างกำยำที่ยืนอยู่ท่ามกลาง
ผืนน้ำสูงระดับเอวสอบ อดทนหลังหนาที่เต็มไปด้วยรอยสักหลากหลาย
หลายลวดลาย ซึ่งส่วนใหญ่เน้นยันต์กันภัยต่าง ๆ ที่เขาไม่อาจเข้าใจ
ว่ามีสรรพคุณอย่างไรบ้าง แต่มันชวนมองและขลังจนละลายตา
ไม่ได้เลย

หากว่ากันตามตรง คซาดูมีบางอย่างซุกซ่อนอยู่เหมือนเป็น
‘มนตร์วิเศษ’ ทว่าก็ไม่รู้แน่ชัดอยู่ดีว่าเป็นเพียงคนธรรมดาหรือมีวิชา
อาคมดั่งที่เคยเห็นผ่าน ๆ ทางบทความหรือเรื่องเล่าเก่าแก่

ไสยศาสตร์...เคียงคู่กับความเชื่อของคนไทยมายาวนาน และ
น้อยคนที่จะรู้ว่า ณ ปัจจุบันยังหลงเหลืออยู่หรือไม่

“เพิ่งรู้ว่าสักเยอะขนาดนี้ แถมหุ่นดีอีกต่างหาก”

กล้ามเนื้อช่วงแขนหรือหน้าท้องก็บ่งบอกแล้วว่ารักการออก
กำลังกายเป็นทุนเดิม ไม่เหมือนเขาที่เน้นกินแล้วนั่งเขียนงานหน้า
จอคอมพิวเตอร์ทุกวี่ทุกวัน แต่ลักษณะความหล่อเหลาเอาการจาก
ภายนอกไม่ใช่สิ่งที่เขาให้ความสนใจเท่าแก่นแท้ภายใน ยิ่งมีความ
ลึกซึ้งมากเท่าไร ยิ่งอยากค้นหาให้เจอมากเท่านั้น

“คซา...คุณเป็นคนยังไงกันแน่”

นับจากนี้ไปอาจได้ร่วมไขปริศนาด้วยกันหลายอย่าง เริ่มจาก
เพื่อร่วมชะตากรรมอันดับแรก

4

อุณ

หลังอาบน้ำชำระเรือนกายเสร็จเรียบร้อยความสดชื่น
หวนมาเยือนอีกครั้ง แต่คงดีกว่านี้หากมีเสื้อผ้าชุดใหม่ให้เปลี่ยนสวม
แทนชุดเดิมที่ยังไม่ได้ตากผึ่งกลิ่นเหม็นของเหงื่อเลย คซากับพายัพ
จึงตัดสินใจมาขอความช่วยเหลือจากเหล่าชาวบ้านซึ่งตั้งรกรากอยู่
ใกล้ ๆ กับเรือนของหัวหน้าหมู่บ้าน เธอเป็นหญิงสูงวัยอายุประมาณ
หกสิบกว่าปี พักอาศัยเพียงลำพัง ไม่มีคนรัก ลูก หรือหลาน อ้างว่า
ตายจากไปหมดแล้ว เลยไม่กล้าซักถามอะไรเพิ่มเติมจนผู้เฒ่าต้อง
เศร้าใจกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญในอดีต ก่อนจะได้อรับน้ำใจเล็ก ๆ
น้อย ๆ ในเรื่องอาหารการกิน พบว่าคนที่นี้เน้นกินข้าวเหนียวแทน
ข้าวหอมมะลิ มีหน้าซำยังเน้นเมนูผักสดกับเนื้อสัตว์ที่ผ่านกรรมวิธี
แล้วด้วย

นับว่าเป็นความแปลกใหม่ที่คนเมืองไม่ค่อยพบเห็น ยกเว้น
คซาที่คุ้นชินกับสิ่งพวกนี้มานาน เนื่องจากส่วนใหญ่มักใช้ชีวิตภายใน

ป่ามากกว่าเมืองหลวง ดังนั้นอาหารประเภทนี้จึงไม่ใช่อุปสรรค

“ขอบคุณนะครับป่า ที่แบ่งอาหารให้พวกผม อร่อยมากเลย
ครับ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ถือว่าช่วยเหลือกัน”

“มาครับ ผมช่วยเก็บไปล้าง”

“เดี๋ยวป่าทำเอง พอหนุ่มนั่งพักเถิด”

พายุพระบายยิ้มกว้างพร้อมกับยกมือไหว้ขอบคุณหญิงสูงวัย
อีกครั้งด้วยความเกรงใจ เช่นเดียวกับคชาที่แสดงความอ่อนน้อม
ตาม แต่ไม่ได้เปล่งวาจาใด ๆ ก่อนจะกวาดตามองความเป็นอยู่ของ
ชาวบ้านจนพยัคฆ์ที่ใช้ชีวิตแบบพอเพียง ปลูกผักผลไม้นำมาเดิน
ขายเร่ให้คนในพื้นที่ รวมถึงการตกปลาล่าสัตว์ป่าบางชนิดเพื่อมา
เลี้ยงปากเลี้ยงท้องเช่นกัน

ดูเรียบง่ายและปกติ ทว่าเหตุใดถึงยังค้างคาใจอย่างอธิบาย
ไม่ถูก

“เราจะไปไหนกันต่อดี”

“ผมจะเดินสำรวจหมู่บ้าน”

นั่นคือสิ่งที่คชาตั้งมั่นมาตั้งแต่คืนแรก หากได้เห็นทุกอย่าง
ด้วยตาตนเองอาจทำให้รู้อะไรมากขึ้น ซึ่งการฟังปากเปล่าจากเหล่า
ชาวบ้านคงไม่ใช่เรื่องถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์

คงไม่มีใครกล้าเล่าเรื่องไม่ดีให้คนต่างถิ่นฟังแล้วรู้สึกหวาด
กลัวหรอก

ทว่าฝ่ายที่ได้ยินคำตอบกลับโอดครวญด้วยสีหน้าเซ็ง ๆ เพราะ
สังขารยังไม่หายดี

“อะ!? ต้องเดินอีกแล้วหรอ”

“คุณอยู่นี่ก็ได้ ผมจะไปคนเดียว”

“อ้าว แต่...”

“คุณไปด้วยก็เป็นภาระเปล่า ๆ”

เอ่ยหน้าตายราวกับไม่ได้ตั้งใจใส่ความจริงจ้วงผ่านประโยคเมื่อครู่เลย ก่อนจะหลุดลุกขึ้นหมายตั้งท่าจะหมุนตัวเดินหนีไปอีกทาง โดยไม่สนว่าคนด้านหลังจะตะโกนใส่ว่าอะไรบ้าง ซึ่งพ่ายพกำลังปั่นหน้าหงิกกับสิ่งที่ได้ยินอย่างกลั่นไม่อยู่

“พูดนี้ได้ไง เราเป็นสหายกันแล้วนะ!”

ก็แค่คนโชคร้ายสองคนมาเจอกันมากกว่า...

คชาตตอบกลับในใจพลางย่างก้าวไปตามเส้นทางที่ใจหมายมัน การปล่อยให้พ่ายพอยู่คนเดียวในหมู่บ้านแห่งนี้แบบไม่มีเขาคอยตามประกบก็ถือว่าปลอดภัยระดับหนึ่ง แต่ไม่รวมช่วงกลางคืนที่ไม่ควรเสี่ยงภัยท่ามกลางความมืดมิด ยามนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะได้สังเกตการณ์คร่าว ๆ

ขณะเดินสวนกับชายสูงวัยคนหนึ่งที่แบกตะกร้าผักคล้ายจะนำมาเร่ขายบริเวณท้ายป่าพลันต้องหยุดชะงัก ก่อนจะกล่าวคำทักทายเพื่อสอบถามบางอย่างซึ่งคาดหวังว่าจะได้คำตอบตั้งปรารถนา

“ทว่ามันอาจไม่ง่ายดายเพียงนั้น

“ลุงครับ ทางออกหมู่บ้านไปทางไหนหรือครับ”

“ทางออกหรือ? เอ็งหมายถึงทางไปตลาดหรือ พ่อหนุ่ม”

“ไม่ใช่ครับ ผมหมายถึงทางออกจากหมู่บ้านไปที่อื่น ต้องไปทางไหนครับ”

“ถามพิลึก มันมีทางแบบนั้นที่ไหนกัน”

ชายสูงวัยขมวดคิ้วส่ายหน้าช้าๆ คล้ายรู้สึกว่เสียเวลาสนทนากับหนุ่มแปลกหน้าทีดูเหมือนเป็น ‘คนต่างถิ่น’ เพิ่งเข้ามาอาศัยพักพิง หากจะต้องบอกเล่าประวัติความซบซ้นของพื้นที่แห่งนี้ให้รับรู้คงไม่ใช่เรื่องที่เหมาะสมนัก จึงเลือกเดินจากไปโดยไม่อธิบายอะไรให้เข้าใจ นอกจากแวตตานึกสงสัยของคชาทีครุ่นคิดว่าตนใช้คำพูดววนหรือไม่ชัดเจนตรงไหน เหตุใดชาวบ้านถึงตีความทีสื่อไปไม่ออก

“ไม่มีทางออกหรือ เป็นไปได้ยังงั้”

โดยปกติเส้นทางทุกพื้นที่ไม่มีเขตขวางกั้นหรือกรอบรั้วล้อมรอบอยู่แล้ว เว้นเสียแต่...

จะถูก ‘อาคม’ รัยไว้เพื่อ ‘บดบังตา’ และป้องกันไม่ให้ ‘คนใน’ ออก หรือ ‘คนนอก’ เข้า ยกเว้นจะได้รับอนุญาต รวมถึงทำพิธีสะกดจิตให้คล้อยตามจนมาปรากฏตัวทีนี้เอง

ไม่ใช่เรื่องราวเหล่านี้จะไม่เคยเกิดขึ้นจริง เพราะไม่ใช่ทุกคนจะได้สัมผัสถึงความลึกลับอันน่าพิศวง

ถ้าบนโลกนี้มีธรรมชาติขาวให้พึงปฏิบัติสร้างบุญกุศลคุณความดี...ก็ต้องมี ‘ฝั่งสีดำ’ อยู่ตรงข้ามเช่นกัน

ฉะนั้นกรณีของชาวบ้านที่ไม่เคยออกไปผจญพื้นที่ภายนอกจึงเป็นสิ่งที่ต้องเก็บมาสืบหาคำตอบอีกครั้ง ซึ่งหัวหน้าหมู่บ้านอย่างอำพันคงจะตอบคำถามข้อนี้ได้ดี

แต่ก็หาตัวยากไม่แพ้กันั้น...

คชาเลยเปลี่ยนพิกต์ใหม่เป็นเส้นทางมุ่งตรงไปยังถ้ำทีเมื่อวานไหล่ออกมากับพายัพ เพื่อว่าจะสามารถสำรวจเส้นทางกลับออกจากที่นี่ได้บ้าง ทว่าภาพทีเห็นกลับทำให้ต้องนั่งงันด้วยความตื่นตระหนก

แทน

“โพรงหายไปไหน”

มันไม่ใช่ลักษณะของการนำหินก้อนยักษ์มาอุดไว้ แต่เหมือนตรงจุดนี้ไม่เคยมีรูช่องโหว่ใดๆ เลยต่างหาก

คชาแทบจะสมองระเบิดกับปริศนาทั้งหมดที่ยังไม่ได้รับการคลี่คลายสักอย่าง นับวันยังมีแต่สิ่งให้นักสงสัยจนอยากเอาชนะและอยากรู้ว่าใครเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง

ต้องเก่งกล้าวิชาขนาดไหนถึงสามารถควบคุมจิตใจของมนุษย์และอำพรางภาพลวงตาได้ชำนาญขนาดนี้

“ไม่ใช่คนธรรมดาแน่ๆ”

ออกเดินทางสำรวจผืนป่ามานานหลายปี หากได้เจอคู่แข่งที่สมน้ำสมเนื้อกันก็คงเป็นประสบการณ์ที่จดจำไม่มีวันลืม นั่นหมายความว่าหนึ่งในชาวบ้านของจวนพยุภคัมภ์จะต้องมีผู้เล่นคาถาอาคมแสนเก่งกาจ แต่จะทำแบบนั้นเพื่อจุดประสงค์ใด เพราะการกักขังคนจำนวนมากภายในพื้นที่แห่งนี้ไม่ใช่ว่าการสะสมอำนาจบารมีของผู้เล่นวิชาเสียหน่อย

หรือมันมีเบื้องลึกที่คงต้องสืบค้นกันต่อ

“เอ็งเพิ่งมาอยู่ใหม่หรือ?”

กระทั่งได้ยินเสียงเอ่ยทักคชาพลันหลุดจากภวังค์เหม่อลอยหันมองชายวัยกลางคนซึ่งคาดว่าอายุประมาณสามสิบห้าปีสาวเท้าเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง การแต่งกายเหมือนชาวบ้านทั่วไป แต่กลับแบกออาวุธไว้บนไหล่คล้ายทำอาชีพนายพรานล่าสัตว์เพื่อนำอวัยวะและเครื่องในต่างๆ ไปขายที่ท้ายป่า

“ใช่ ผมคชา”

“ข้าชื่ออุดร เอ็งมาทำอะไรตรงนี้”

“เดินเล่น”

“หึ ๆ ไม่มีใครเดินเล่นตรงนี้กันหรอก”

อีกฝ่ายเหล่ตามองคล้ายจับพิรุณ ซึ่งคซาไม่ได้อ่อนข้อยอมให้ใครมาล้วงความลับของตนได้ง่าย ๆ ว่าหมายจะทำสิ่งใดอยู่ แวดตางจึงซุกซ่อนเลศนัยแล้วแสดงท่าทีผูกมิตรแทน

“ผมแค่อยากรู้ว่าที่นี่มีกี่เส้นทาง”

“ถ้าเอ็งกำลังหาทางออก มันคงไม่ง่าย”

ราวกับถูกอ่านความคิดได้โดยไม่รู้ตัว พลังสบประสานสายตากับคนตรงข้าม ก่อนจะเหลือบมองรอบบริเวณว่ามีชาวบ้านคนอื่นเดินพลุกพล่านอยู่หรือเปล่า เพราะประเด็นนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะพูดลอย ๆ กันได้

เหมือนลุงคนนั้นที่ซักสีหน้าใส่เขา มองว่าเป็นคำถามเพื่อเจอ

“ทำไม”

“มันก็แค่หมู่บ้านที่เข้ามาง่าย แต่กลับออกไปยาก”

หากเชื่อว่ามันเป็นการประชดประชันคงไม่ผิด เพราะรอยยิ้มเย้ยหยันผ่านมุมปากคือคำตอบชัดเจนว่า อุดรไม่ได้เห็นด้วยกับการล้อมกรอบให้เหล่าชาวบ้านแห่งจวนพโยคัม แต่เหตุใดถึงยังอาศัยอยู่ที่นี้โดยไม่ดิ้นรนหาทางออก

“คุณไม่ใช่คนที่นี่ตั้งแต่แรกใช่ไหม”

“อือ ข้าเป็นนายพราน ออกล่าสัตว์ป่าตอนกลางคืน”

อุดรพ่ายอ่อนสู่อดีตของตนเองก่อนจะได้มาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้โดยไม่ได้รับความสมัครใจ แม้จะเป็นการช่วยเหลือแสนมีน้ำใจ แต่มันกลับมีข้อแลกเปลี่ยนที่ผูกมัดตัวเขาไว้ไม่ให้ไปไหนเช่นกัน

“คืนนั้นข้าโดนช่างปาจุโจอม ดีที่พวกชาวบ้านมาเห็นเลยช่วย
ข้าไว้ทัน ไม่อย่างนั้นข้าคงโดนเหยียบตายแล้ว”

“ช่วยพามารักษาตัวที่นี่เหอ”

“ใช่ แล้วข้าก็ไม่ได้ออกจากที่นี่อีกเลย”

“เขาขังคุณเหอ”

“ไม่ใช่เหอ ข้าก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน”

ชายร่างใหญ่ส่ายหน้าให้เป็นคำตอบ “ไม่ว่าจะถามหาเหตุผล
กับใครกลับพบเพียงความว่างเปล่า มิหนำซ้ำหัวหน้าหมู่บ้านอย่าง
อำพันก็ไม่สามารถแจ้เบาะแสะอะไรได้ นอกจากความหวังโยที่สื่อ
ให้รับรู้ว่าการอาศัยอยู่ที่นี้จะปลอดภัยมากกว่าอยู่ที่อื่น เพราะสิ่งที่
เคยปะทะมามันเลวร้ายเกินจะทนไหว

“คุณอยู่ที่นี้มานานแค่ไหนแล้ว”

“จำไม่ได้ คนที่นี่ไม่มีปฏิทินดูวันเดือนปี พวกเขาใช้ชีวิต
เรื่อยเปื่อยไม่มีจุดหมาย”

ฟังแบบนี้มันช่างน่าเศร้าที่คนเราไม่มีอนาคตให้ไขว่คว้าหรือ
ทำบางอย่างเพื่อทดสอบความรู้ความสามารถของตัวเอง แล้วใคร
มันยังใจไม่ไ้ระกำร้ายมนตร์บังตาก็ขังคนเหล่านี้เอาไว้ มิหนำซ้ำ
ยังกล่อมสมองว่าไม่มีทางออกไปแห่งหนอื่นอีก

“อีกหน่อยเองก็จะลืมเรื่องนี้เอง”

“ไม่มีวันลืม ผมไม่ได้อยากมาที่นี่ตั้งแต่แรก”

“หมายความว่าไง?”

“ผมจะหาทางออกจากที่นี่ ตราบดีที่ยังมีชีวิตอยู่”

แววตามุ่งมั่นสบประสานกับนายพรานราวกับแสดงความ
จริงจังว่าไม่มีทางยอมตายอยู่หมู่บ้านจวนพยัคฆ์แห่งนี้ได้ด้วยความ

หวังกับมันปลายนชีวิตแน่ ๆ ต่อให้ต้องใช้เวลาเป็นเดือนหรือปีก็จะพยายามให้สุดกำลัง

“ขอให้เอ็งสมหวัง”

หากชายหนุ่มนามว่าคชาสามารถหาทางออกได้จริง คงช่วยอีกหลายชีวิตที่ติดแหง็กอยู่ที่นี่ให้รอดพ้นเช่นกัน

ทว่า...

“ว้ายยย!”

เสียงกรีดร้องราวกับคนใจสลายดังลั่นมาจากบริเวณท้ายป่า ลึกจนคชากับอูดระดุ้งโหยง หันมองตามทิศทางด้วยความตื่นตกใจ ก่อนจะวิ่งไปดูเหตุการณ์ดังกล่าวพร้อมกับกลุ่มชาวบ้านคนอื่น ๆ ที่ต่างยืนมุง แสดงความคิดเห็นกันอย่างออกรสว่า สิ่งที่เคยเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้วกำลังจะหวนคืนมาอีกครั้งให้ได้ขวัญผวา

และสภาพที่เห็นมันทำให้คชาชนลุกซู่อย่างอธิบายไม่ถูก

ศพชาวบ้านคนหนึ่งนอนจมกองเลือดแดงฉานอยู่บนพื้นข้างโพรงพุ่มไม้ใหญ่ซึ่งไม่ได้ห่างไกลจากบริเวณที่ตั้งรกร้างของชาวบ้านเลย มีหน้าซ้ำลักษณะของชายผู้นำสงสารคนนี้เหมือนโดนสัตว์ป่าทำร้าย เพราะท่อนขาข้างขวาขาดถึงน่องและนิ้วมือทั้งสิบถูกกัดกระชาก ใบหน้าก็เละแทบมองไม่ออกว่าเป็นใคร มีเพียงเสียงวิพากษ์วิจารณ์แสนหวาดหวั่นว่านับจากนี้ไปชีวิตจะไม่มีความสุขดังเดิม

“มันกลับมาแล้ว เจ้าพ่อเสื่อสมิงกลับมาแล้ว!”

“พวกเราไม่รอดแน่ ๆ”

“ไอ้เนี่ยมันลบหลู่เจ้าพ่ออะนะสิ ถึงได้เจอดี”

“มึงรู้ได้ยังไงวะ”

“ใครที่คิดทำทนายเจ้าพ่อเสื่อสมิงก็ต้องเจอจุดจบแบบนี้แหละ

ไว้ย”

คชาจต้องบตสนทนาของชาวบ้านสองกลุ่มที่กำลังออก
ความเห็นกันคนละฝั่ง ฝ่ายแรกคือคนที่หวาดผวากับเหตุการณ์ที่เกิด
ขึ้น ส่วนอีกฝ่ายคือผู้ที่เชื่อถือความศักดิ์สิทธิ์และนับถือราวกับเป็น
เจ้าป่าเจ้าเขาซึ่งคอยปกป้องรักษาผืนป่า รวมถึงหมู่บ้านจวนพัยค์ษ์
แห่งนี้

เสื่อ...น่ากลัวมากเพียงใด

เสื่อสมิง...ยังมีอิทธิฤทธิ์มากกว่าหลายเท่า

เหตุใดบางคนถึงยังให้ความเคารพกับเรื่องเหล่านี้ ทั้งที่ความ
เป็นจริงมักให้โทษมากกว่าให้คุณ ทว่าก็ไม่อาจลบล้างความเชื่อ
ส่วนบุคคลของใครต่อใครได้อยู่ดี

“คชา!”

กระทั่งได้ยินเสียงคุ้นเคยเอ่ยเรียกพลันต้องหันมองพร้อมกับ
คนข้างกายที่ยังไม่หนีไปไหน เพราะอูดรก็ตกใจกับภาพเหตุการณ์
ตรงหน้าเช่นกัน เพิ่งเจอเรื่องราวชวนสยงกับตาตัวเองก็วันนี้

“คุณเห็นหรือเปล่า มันน่ากลัวมากเลย มัน...”

“ใจเย็นๆ ค่อยๆ พูด”

พวยพวยสีหน้าอึดอัดพร้อมเนื้อตัวสั่นเทาราวกับกลัวเลือด
สีสดเป็นทุนเดิม ยิ่งเห็นสภาพศพและที่มีเมล็ดวันบินตอมและกลิ่น
เหม็นเน่าอันไม่พึงประสงค์ก็แทบอยากเป็นลมร่วงลงพื้นให้รู้แล้ว
รู้รอด ซึ่งการพบเจอเพื่อนร่วมชะตากรรมอย่างคชาคงช่วยพยุ่งร่าง
ของตนให้กลับกระต๋อมได้ไม่ยาก

“กะ...กลัวเลือด อีก...เวียนหัว”

“ช้าว่าเอ็งรีบพาเพื่อนกลับไปพักก่อนดีกว่า สีหน้าดูไม่ดี

เท่าไร”

“อ้อ ไว้เจอกันนะพี่”

“เออ ข้าก็อยู่ที่นี้ จะหนีไปไหนได้”

อุดรกล่าวติดตลกพร้อมรอยยิ้มมุมปาก แม้ใจจะซັกสังหรณ์ไม่ดีเกี่ยวกับเรื่องราวแปลกประหลาด ณ สถานที่แห่งนี้เช่นกัน แต่คงต้องทำเนียนแสร้งเป็นชาวบ้านผู้เชื่อฟังที่ดีต่อไป คซาจึงละความสนใจมาช่วยประคองร่างบางพลางหมุนตัวเดินกลับที่พัก โดยระหว่างทางบรรยากาศเงียบสงัดเพราะชาวบ้านต่างวิ่งไปล้อมวงดูเหตุการณ์กันหมด ซึ่งมันเป็นเหตุการณ์แห่งการสูญเสียชีวิตที่ไม่ควรเกิดขึ้นให้ใครเสียขวัญเลย

“ไหวไหมคุณ ผมไม่มียามยามห่มองนะ”

“อ้อ แค่นี้ไม่ต้องเห็นภาพน่าสยงก็พอแล้ว”

“คุณคิดว่าไง”

“น่ากลัวนะสิ อยู่ดี ๆ ก็มีเสือโผล่มาฆ่าคนตาย แล้วต่อไปเราจะอยู่กันยังไงอะคุณ ถ้าเสือมันมากินทุกคนในหมู่บ้านจนไม่เหลือใครรอด...”

ต่อมาจินตนาการอันล้ำเลิศของนักเขียนสุดติสต์เริ่มแสดงประสิทธิภาพอีกครั้ง ซึ่งการตีความล่องหน้าทำให้คซาส่ายหน้าอย่างไม่คิดเห็นด้วย หากเสือจงใจฆ่าคนเพื่อเป็นอาหารก็คงเหลือเพียงซากกระดูก ไม่ใช่ทั้งอวัยวะบางส่วนไว้ให้ดูต่างหน้า เพราะมันเท่ากับการ ‘จงใจ’ ฉายอำนาจอันน่าเกรงขามให้ชาวบ้านหวาดผวาและข่มขวัญ

มิน่าข้ามันยังไม่ใช่เสือธรรมดา แต่เป็น ‘เจ้าพ่อเสือสมิง’ ตามคำเล่าลือของเหล่าชาวบ้าน

“เอาใจดีอะคุณ”

“คอยดูสถานการณ์ต่อไป”

“แล้วถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อีกล่ะ ผมทนไม่ไหวหรอกนะ”

“ทนไม่ไหวแล้วทำอะไรได้ ตอนนี้คุณกับผมติดอยู่ที่นี้เหมือนกัน ทางเดียวที่จะรอดคือคุณต้องมีสติ อย่าดูวามหรือกลัวกับสิ่งที่เห็น...ทำได้ไหมพ่ายัพ”

เจ้าของซื้อถ่อลีนน้ำลายลงคออีกใหญ่พลางสบประสานสายตายด้วยความหวาดหวั่นกับสิ่งที่ต้องเผชิญนับจากนี้ไป เพราะทุกอย่างอาจเป็นเพียงบททดสอบความแข็งแกร่งและการเอาตัวรอดท่ามกลางป่าลึกซึ่งเต็มด้วยความพิศวงและปริศนามากมายที่ต้องค้นหา แต่คนรู้ประสบการณ์อย่างพ่ายัพ ไม่อาจปลุกความเก่งกล้ามาใช้ได้ภายในทันที

“มะ...มันก็ยังกลัวอยู่ดี”

“อยู่กับผมไม่ต้องกลัว ไม่มีใครทำอะไรคุณได้”

“คุณมีของดีหรือไง”

“คุณต่างหากที่มีของดี”

คำตอบนั้นทำเอาคนฟังเอียงหน้ามองด้วยความสงสัย ทั้งที่ความหมายก็สื่อชัดเจนว่าพ่ายัพมีเพื่อนร่วมชะตากรรมสุดเก่งกล้าวิชาอันลึกลับ และไม่ว่าใครหน้าไหนคิดจะลองดีเป็นการส่วนตัว คงต้องผ่านการรับมือจากคชาคนนี้เสียก่อน